

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Број: К.По2 бр. 9/13
Дана: 29.05.2015 .године
Београд

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ – Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Драгана Мирковића, председника већа, судија Мирјана Илић и Бојан Мишић чланова већа, са записничарем Живославом Матијашевић, у кривичном поступку против **окр. ЗОРАНА ВУКШИЋА** и др, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ бр. 5/09 од 23.06.2010. године, са изменама од 29.05.2012 године, и 04.04.2014. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 25.05.2015.године, једногласно је донео ,а дана 29.05.2015.године јавно објавио, у присуству заменика Јавног тужиоца Снежане Станојковић окривљених и бранилаца адвоката Драган Плазенића и адвоката Радмиле Бјелетић следећу

ПРЕСУДУ

ОКР.ВУКШИЋ ЗОРАН,

ОКР.СЛОБОДАН СТРИГИЋ,

[REDACTED]

ОКР. ХРЊАК БРАНКО, [REDACTED]

[REDACTED]

К Р И В И С У

Што су:

као припадници СУП-а Бели Манастир, из састава полицијских оружаних групација САО Источна Славонија, Барања и Западни Срем, у време унутрашњег оружаног сукоба који се на овом простору унутар Републике Хрватске, тада у саставу СФРЈ, у времену од половине 1991. до друге половине 1995. године, одвијао између наведених и других оружаних формација, састављених претежно од припадника српске националности, те оружаних снага тадашње ЈНА до половине јануара 1992. године, с једне стране, и с друге, организованих оружаних формација Републике Хрватске – Збора Народне Гарде (ЗНГ) и МУП-а, у времену од августа 1991. године, па до краја исте године, у Белом Манастиру и на широј територији ове општине, кршећи правила међународног права садржаног у чл.3. ст.1. тач.1. под а, ц IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, у вези чл. 13. ст.1., у вези са чл.4. ст.1. и 2. тачка а), е) и х) Допунског протокола из наведене конвенције о заштити жртава

немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), према цивилном становништву несрпске националности који нису припадали ни једној оружаног формацији, нити су учествовали у војним операцијама, у наведеном периоду, и то:

I

Окриљени Зоран Вукшић

- 1) извршио и покушао извршити убиство појединих цивилних лица, па је тако:

Дана 10.10.1991. године, након претходног договора са окр. Зораном Мацарцем, против кога је поступак у прекиду и још једним, за сада НН припадником СУП-а Бели Манастир, да лише живота брачни пар Барић, хрватске националности, сходно договореној подели задужења, Зоран Мацарац и наведено НН лице, прво су из куће у улици Иве Јоле Рибара бр.8 у Белом Манастиру извели Адама Барића и његову супругу Ану Барић, потом их увели у службено теренско возило СУП-а Бели Манастир и одвезли до насеља Судараш, где их је по договору већ чекао окр. Зоран Вукшић, а након што су их извели из возила, окр. Зоран Вукшић им је рекао да приђу ближе, истовремено их питајући где су им синови, да би одмах затим из револвера пуцао из непосредне близине у потиљак Адама Барића и на лицу места га убио, а када се Ана Барић чувши пуцањ и видевши мужа како пада, ка истом окренула и пришла, након чега јој је окр. Зоран Вукшић пришао и покушао лишити живота, тако што је оштећеној ножем задао 3 убодне ране у пределу врата, након којих се оштећена онесвестила, и тиме јој нанео тешку телесну повреду опасну по живот, којим она није подлегла, након чега су се сва тројица удаљили, оставивши оштећене на месту извршења овог злочина у уверењу да су обоје мртви,

- 2) извршио напад на цивилно становништво и поједина цивилна лица, па је тако:

Дана 28.08.1991. године, као припадник полицијских оружаних снага СУП-а Бели Манастир, које су заједно са снагама ТО Бели Манастир извршили напад на насеље Козарац и цивилно становништво у њему, пуцајући из пиштоља са малог одстојања, погодио у ноге цивилно лице Јосипа Вида, кога је затекао у дворишту његове куће, што је имало за последицу тешку телесну повреду оштећеног у виду прострелних рана у пределу обе потколенице.

- 3) наносио повреде телесног интегритета и нечовечно поступао, па је тако:

Приликом хапшења и у просторијама СУП-а Бели Манастир повређивао телесни интегритет већег броја приведених и затворених цивилних лица, између осталих: Драгана Скелецију, кога је тукао ногама и палицама заједно са већим бројем НН лица, између осталих и са окр.Зоран Мацарцем, против кога је поступак у прекиду, Хуга Мариновића, кога је ударао пендреком, Стјепана Ткалеца, Емила Иванића, Споменка Далића, Ивана Белаја, Стипу Абришину, Паву и Владимира Земљака, Антала Тавеса и Гордана Залаја, које је све ударао гуменом палицом и ногама, затим Јована Наранцу, кога је ударао палицом направљеном од телефонског кабла, а у исто време и на истом месту је истовремено појединим цивилним лицима наносио повреде телесног интегритета и према њима нечовечно поступао, па је између осталог Марка Томића и Јосипа Ћосића ударао палицом по леђима и терао их да певају тзв. „четничке песме“, Марка Марића је приликом хапшења ударао неком великом батином, а по довођењу у затвор претио да ће да га убије и стављао му револвер у уста, терајући га да са осталим пева тзв. „четничке песме“, Паву Фрањића је тукао палицом све док га није оборио с ногу и држећи се за велики нож који је имао за појасом, претио да ће да га „оперише“, Драгутина Боровечког је ударао рукама, ногама и другим тупо-тврдим предметима по телу, наневши му тиме тешку телесну повреду у виду прелома два ребра и избијања 10 зуба, свестан да је описаним радњама и понашањем – нечовечним поступањем, изазвао код оштећених тешке душевне и телесне патње, које последице је и хтео.

II

Окривљени: Зоран Вукшић, Слободан Стригић и Бранко Хрњак -извршили убиства појединих цивилних лица па су тако:

-Дана 17.10.1991. године, а након претходног договора између окривљеног Зорана Вукшића и Зорана Мацарца против кога је поступак у прекиду, да лише живота четири члана породице Чичак, хрватске националности, прво су наведеног дана у јутарњим часовима заједно са још два за сада НН припадника СУП-а Бели Манастир дошли до породичне куће Чичак у месту Каранац, улица Колодворска број 2-в, па како код куће нису затекли сву четворицу из наведене породице, наредили су присутном Ивану Чичку да касније сва четворица дођу у просторије СУП-а Бели Манастир ради саслушања у вези наводне крађе свиња са једне фарме, којој наредби су се сва четворица и то Винко Чичак, и његови синови Мате, Иван и Анте одазвали у послеподневним

часовима, да би након тога окривљени Вукшић и Маџарац пронашли у граду окривљеног Слободана Стригића који је био задужен за управљање полицијским возилом комбијем тзв. „Марица“, рекавши му при том да пође са њима јер наводно треба да одвезу неке хрватске шпијуне на командно место у Јагодњак, на шта је овај пристао, довезавши наведено возило у предвечерњим часовима испред дворишног улаза зграде СУП Бели Манастир, након чега су окривљени Вукшић и Маџарац из просторија СУП-а извели сву четворицу оштећених рекавши при том окривљеном Хрњаку који је иначе тог дана био помоћник у дежурној служби да и он пође са њима из истог разлога који су претходно навели и окривљеном Стригићу, што је овај прихватио, па након што су окривљени Вукшић и Маџарац увели сву четворицу оштећених у задњи део „марице“ а они сели у предњи возачки део, заједно су кренули да би после извесног времена и пређеног пута окривљени Стригић који је управљао наведеним возилом по захтеву окривљеног Вукшића скренуо са главног пута на неки споредни пут и када су стигли до рушевина напуштеног салаша Карашево, ту су стали, након чега су окривљени Вукшић и Маџарац прво извели оштећеног Мату Чичка кога је за руку водио окривљени Маџарац а остала тројица су се кретала иза њих те пошто су прешли неколико десетина метара окривљени Вукшић је прво ножем убо оштећеног у пределу врата док га је за то време окривљени Маџарац држао за руку и косу, тако да је смрт оштећеног Мате Чичка наступила услед задобијених повреда, након чега окривљени Стригић и Хрњак иако прећутно свесно и вољно прихватају заједничко деловање саглашавајући се са претходним и очигледно јасно показаним намеравањем понашањем и поступцима окривљеног Вукшића и Маџараца у односу на још живе оштећене пошто надаље и сами учествују и битно доприносе убиству преостале тројице оштећених тако што сада заједно сва четворица изводе из „марице“ и то редом прво Ивана, затим Винка, које на истом месту као у претходном случају одводе Вукшић, Маџарац и Стригић где окривљени Вукшић испаљује из свог револвера по један пројектил из непосредне близине и то Ивану Чичку у пределу главе и десне надлактице, Винку у пределу трупа док је за то време окривљени Хрњак стајао поред „марице“ пазећи да неко од преосталих не би побегао и на крају сва четворица изводе и одводе на исто место и последњег Анту где окривљени Вукшић и у овог оштећеног испаљује најмање један пројектил из свог револвера у главу, а када је овај пао, у њега, али и према осталим већ претходно погођеним и палим оштећенима и окривљени Стригић испаљује из непосредне близине више пројектила из своје аутоматске пушке, при чему је са више хитаца погодио најмање двојицу оштећених, Винка у пределу трупа, а Анту у пределу главе и трупа тако да је смрт оштећених наступила услед и то: Ивана Чичка - прострелних рана главе и десне надлактице, Винка Чичка - вишеструких прострелних рана грудног коша и карлице и Анте Чичка - вишеструких прострелних рана главе и трупа, након чега су се заједно вратили у Бели Манастир где су у стану окривљеног Зорана Маџараца поделили претходно одузете ствари и новац од оштећених

-чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗЈ.

Па их суд применом наведеног законског прописа и одредби чл.5, 33, 38, 41 и 50, КЗ СРЈ.

О С У Ћ У Ј Е

Опт. ЗОРАНА ВУКШИЋА, на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 24.12.2009.године, до 09.02.2012. године, када је притвор према оптуженом укинут.

Опт. СЛОБОДАНА СТРИГИЋА, на казну затвора у трајању 10 (десет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 24.12.2009.године до 12.02.2010. године, када је притвор према оптуженом укинут.

Опт. БРАНКА ХРЊАКА, на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 24.12.2009.године до 14.05.2010.године, када је притвор према оптуженом укинут.

На основу чл.264. став 2 ЗКП, у вези чл. 262 ст. 2 ЗКП-а,

ОБАВЕЗУЈУ СЕ оптужени да накнаде трошкове кривичног поступка о чијој ће висини суд одлучити накнадно посебним решењем.

На основу члана 258 став 4 ЗКП-а,

Оштећени Јадранка Чичак, Жељан Јонек, Горан Антић, Мишо Балатинац, Јован Наранца, Гизела Земљак, Иван Белај, Стјепан Ткалец, Ана Барић, Јосип Вид, упућују се да свој имовинско-правни захтев остваре у парници.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине РС КТРЗ бр. 5/09 од 23.06.2010. године, измењеном на главном претресу дана 29.05.2012.године, и 04.04.2014.године, окривљенима Зорану Вукшићу, Бранку Хрњаку и Слободану Стригићу, стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у саизвршилаштву, у вези члана 22 КЗЈ.

У завршној речи на главном претресу дана 25.05.2015. године након анализе изведених доказа, заменик тужиоца за ратне злочине Душан Кнежевић је предложио да окривљени буду оглашени кривима и кажњени по закону, уз оцену свих олакшавајућих и отежавајућих околности од значаја за одмеравање казне.

ОДБРАНЕ ОКРИВЉЕНИХ

Окривљени Вукшић Зоран је у својој одбрани коју је дао у претходном поступку негирао извршење кривичног дела и описаних радњи наводећи да је до избијања оружаног сукоба у СР Хрватској по занимању био поштар и живео у Белом Манастиру са сада бившом супругом и ћерком. Када је дошло до избијања непријатељства између Срба и Хрвата он је по наговору Николе Ђорђевића, његовог комшије полицајца, отишао у резервни састав полиције у СУП Бели Манастир. Непосредни старешина му је био Јарић Милан и сећа се да су са њим у јединици били Маџарац Зоран, Шимуновић Душан, Бертић Велимир звани «Векац», Стригић Слободан, извесни Миленко са надимком «Герилац», затим лице са надимком «Фриц», а чини му се да је презиме Милановић или Миловановић, Јован Кика, лице са надимком «Браца», Зечевић, два Вујковића, Матаушек, Буба Јово, а касније је дошао и Бранко Хрњак. У СУП-у су их задужили личним наоружањем, дугим и кратким оружјем, а он је са собом носио и своје приватно оружје никловани «колт 357». Једног дана у јутарњим сатима је дошао у дежурану СУП-а Бели Манастир и тада им је речено да треба довести три или четири мушка члана породице Чичак. Сећа се да су њих четворица пошли по Чичкове и то Стригић и још двојица чијих имена није могао да се сети. Пошли су «Заставом 101», а још двојица су пошли са Маџарцем са плавом «марицом» марке «Застава». Он је седео у «Застави» на месту сувозача, возач је био Стригић. Кућа породице Чичак се налази у месту Каранац које је удаљено неколико километара од Белог Манастира. Када су дошли до куће породице Чичак, Слободан Стригић је ушао у кућу и разговарао са неким Чичковима, али они сви нису били на окупу кући. Није сигуран да ли су дошли у СУП тог дана или сутрадан али су се договорили са Слободаном Стригићем да дођу сви заједно у СУП. Мушки чланови породице Чичак у СУП су дошли својим возилом марке «Застава 101»,

«128» или можда «Ладом». Неко је рекао «ево их дошли су», мисли да су то рекли Слобо или «Векац» шефу Николи Ђорђевићу начелнику СУП-а Бели Манастир. Он је тад био дежурни испред зграде. Причало се да мушки чланови породице Чичак треба да иду на размену, али није касније сазнао шта се са њима десило. Касније се причало да су мушки чланови породице Чичак убијени, али свашта се у то време причало. Нико са њим никад о убиству породице Чичак није разговарао. Никад није учествовао у неком убиству нити је присуствовао када је неко убијен. Не зна да ли је некад неког тукао. Није присуствовао када је неко други неког малтретирао али се причало да је тога било. За убиство Адама Барића и рањавање његове жене Ане Барић је чуо али у томе није учествовао нити зна ко је то урадио. Није учествовао у нападу на село Козарац, а нису му познати ни догађаји који су се тамо одиграли.

На главном претресу мења свој исказ наводећи да изјаву након хапшења није дао јер није знао зашто се терети, а да је изјаву коју је давао у полицији дао у тренутку када је био збуњен. Оптужен је на основу лажних исказа окривљених Стригић Слободана и Бранка Хрњака који на тај начин покушавају да прикрију своје злочине, као и основу лажних и тенденциозних исказа сведока. Никад није хапшен нити кажњаван и био је лојалан грађанин. Рођен је у Белом Манастиру, радио је у пошти, све док Хрватска власт није преузела територију Барање. Имао је пуно пријатеља свих националности. Кад је 1991. године ХДЗ преузео власт било им је ускраћено да гледају телевизију и читају српску штампу.

Негде у пролеће 1991. године Хрвати су почели да организују митинге, на којима је већина људи била усташки настројена. Због целокупне ситуације многи људи на функцијама су давали отказ. Хрватско становништво је почело да се наоружава. Било је Хрвата који су хтели поновно успостављање НДХ. Велики број Хрвата је отишао у резервни састав полиције. На тај начин су се легално наоружавали. За време митинга СДС-а у Белом Манастиру наоружани људи су камерама снимали присутне и дошло је до инцидента изазваног од стране Хрвата. После тога су се српски скупови одржавали у Јагодњаку где је већинско српско становништво. На том скупу је био и Јосип Рајх Кир из Осијечке полиције кога је касније убио Главаш. Тим убиством су прекинути договори да се неспоразуми Срба и Хрвата реше мирним путем. У том периоду хрватски муповци су хапсили Србе. Сећа се да су Хрвати њему једном приликом претили и терали га да пева хрватске националистичке песме. После тога је у новинама «Глас Славоније» изашла његова слика и почеле су претње са хрватске стране. Слободно се кретао све до пред крај јула када су припадници резервног састава МУП-а почели да прете и провоцирају. Припадници резервног састава су дошли из других крајева. Одмах су направили списак људи који су били на скупу СДС-а. Ове људе је требало наводно привести на информативни разговор. Цела ситуација га је плашила. Око првог августа је узео годишњи одмор док се не смири

ситуација. Отишао је на разговор код Боривоја Живановића и Ђорђа Латаса да се консултује са њима шта да ради. Није могао да се скрива јер га је извесни Лисјак који је радио у полицији познавао. Тај Лисјак је био проблематичан. Хрватска полиција га је кући тражила али га није нашла. Није се јављао пар дана. Његов кум Бандов Анте га је са још двојицом непознатих и наоружаних људи пратио али је успео да им побегне. По Белом Манастиру су почели да траже и друге Србе. У августу месецу су по Белом Манастиру и околним селима поставили пунктове са џаковима песка. Осетило се да ће доћи до великог сукоба. У том периоду је смртно рањен инспектор Ђурковић Илија. На наговор Боре Живановића је отишао у станицу МУП-а да се пријави. Он му је гарантовао да му се ништа неће десити. Отишао је у станицу, разговор са њим су обавили Анте Пргомет и Жупанић. Питали су га да ли се Срби наоружавају. Не зна зашто су га пустили. Није смео да спава кући већ је био код пријатеља. Након неколико дана отац му је јавио да је чуо да Хрвати спремају његово убиство. Тада је стигло десетак Хрвата који су окрвавили руке у Славонији и Плитвицама. Имали су црне комбинезоне и беле шалове и себе су називали «младе усташе». Били су стационирани у селу Петловац, на једином путу од Белог Манастира до српских села Невесиње, Болман и Јагодњак. Ту су били малтретирани многи људи, између осталог и Боро Живановић и Вида Мандић.

Хрвати су увели полицијски час и Србима је било ограничено кретање. Хрвати су ишли наоружани по троје један у униформи, а двојица у цивилу. Имали су обичај да стану испред српске куће да би их у кући чули како ће их убијати и клати. После рањавања Илије Ђурковића опколили су кућу покојног Ратка Видаковића. Након тога су Срби замолили команданта касарне Шекарић Николу да им помогне. ТО је са минобацачима напала полицијску станицу 21/22. август 1991. године. У минобацачком нападу није учествовао, али кад је свануло је учествовао са осталима Србима у акцији да се оде до полицијске станице да се види је ли има кога. Кад су дошли пред полицију, ујутро око 7 сати нису затекли никога. Тада су заузели станицу, а после тога је формирана српска полиција.

Постао је припадник резервног састава. На челу СУП-а је био Радослав Здјеларевић и његов заменик је био Вранић Светислав. Био је ту и Душан Маџарац, Шимуновић, Дубајић, Ђорђевић, који су у међувремену пензионисани као и Опачић, затим Обрадовић, Томо Стојановић и Радојчић. Постојала је и специјална јединица. Постојала је и интервентна јединица коју је водио Шимуновић. Био је припадник интервентне јединице, а по потреби је ишао и у специјалну јединицу. На њеном челу је био Милан Јарић. Седиште јединице је до 03. септембра било у СУП-у. Залатак специјалних јединица је био и да иду на линију фронта и да крпе рупе на линији које су Хрвати пробили.

Након тога Срби су успоставили своје органе и управу. Један број Срба је отишао у ТО и један број у резервни састав полиције. Он је отишао у резервни састав полиције. После ослобођења Биља створена је слободна територија Барање. Касније су у полицију почели да долазе полицајци из Србије и Западне Славоније. Њих је на крају било више него домаћих полицајаца.

Место Козарац је било стратешки важно за Србе, а у Козарцу су се налазили хрватски полицајци, на челу са Жупанићем. Да није извршен напад на Козарац пола Срба из Белог Манастира би било поубијано јер су Хрвати били одлично наоружани. Козарац је био јако упориште, а након акције дошли су у посед спискова на којима су била имена и презимена Хрвата који су имали оружје. Циљ акције у селу је био да се прегледа и провери да није неко од непријатеља остао наоружан. У селу су били пунктови на којима су били непријатељи. Са тих пунктова су нападани Срби. Због тога је решено да се крене у напад. У акцију је кренула ТО и полиција. У оквиру полиције је заједно ишла интервентна и специјална јединица. Био је у специјалној јединици коју је предводио Јарић.

Носио је маскирну униформу, аутоматску пушку, револвер „Смит & Весон“ и ловачки нож дужине око 15 цм, који је користио за доручак. Револвер је држао у футроли махагони боје. Тада је имао жуту косу и носио је браду. Српски војници су имали обичај да на униформама носе црвене, беле и плаве траке. Не сећа се које боје траке су имали тада. Он траку на глави никад није носио. Његова јединица је у село ушла после ТО која је била стотинак метара даље. Ушли су формацијски са десне стране. Бертић и Стригић су ишли као припадници специјалне јединице. Не зна да ли је Стригић са Јарићем ушао међу првима у село или не. Бертић је био педесетак метара испред њега. Могуће је да је неко приликом уласка у село пуцао. У Козарцу није било великог пуцања, ни привођења као што се прича. Мисли да он није пуцао јер није имао разлога да троши муницију. Сва оштећења у селу су направили Хрвати када су Србе гађали из минобацача. Чуо је касније да је једна особа наводно погинула, а да су две рањене. Није био у делу Козарца где је рањен Јосип Вид, не зна ко је он, можда би га препознао када би га видео. Јосип Вида лаже када каже да му је он у дворишту куће пуцао у ноге. Био је препознатљивог изгледа, многи су га знали, па је могуће да му је било најлакше да њега оптужи. Не верује да је још неко у нападу на село Козарац изгледао као он. Шубару никад није носио, искључиво шајкачу са грбом

Са убиством Адама Барића и покушаја убиства његове супруге Ане, нема никакве везе. Ану Барић зна из виђења, а познавао је њихове синове јер су имали локал у који је свраћао пре рата. Није био у лошим односима са њима. Испред њихове куће је био само једном. То је било у августу, после ослобађања Белог Манастира приликом једне пуцњаве. Не сећа се

да ли је том приликом видео неког од Барића у дворишту. Тада је Ана Барић једино могла да га види. У том периоду није био рањен тако да је Ана Барић нешто помешала када је рекла да је тада имао завој преко руке. Део Белог Манастира у којем су живели Барићи није био у његовој надлежности док је радио као поштар. Никад им пошту није носио. Не зна ко има интерес да га неосновано терети. Сматра да је изјава Ане Барић изрежирана и да јој је неко ту изјаву написао. Ана Барић га је вероватно видела касније на корзоу или док је свраћао до својих колега у пошту, након рањавања, кад је имао руку у завоју. То је све што зна о том догађају.

Село Каранац не познаје. Не познаје ни породицу Чичак нити их је икад видео. Долазио је пар пута до кафане у селу коју су држали браћа Зоран и Душан Маџарац, а која се налази на самом почетку села. У само село није улазио, не зна где је кућа Илије Ђурковића и Винка Чичка. Вероватно да би себе спасли, Стригић и Хрњак су га оптужили. Лаж је да је позвао Стригића и Хрњака да иду са њима кад су водили Чичкове и да је он пуцао у њих. Нити је било разлога да га се Хрњак плаши како је у одбрани навео.

Након рањавања и одласка из болнице често је свраћао до СУП-а и поште, да види шта има ново. Некад је у СУП улазио на главни улаз код дежурне, а некад на споредни код трпезарије. Једно пре подне у трпезарији је срео Стригић Слободана и Зорана Маџарца. Иако је био на боловању и у цивилу, они су га позвали да иде са њима у Каранац да поразговарају са неким особама и ако треба да их приведу. Са њима је пошао и Хрњак Бранко који се нашао доле у дворишту. Слободан Стригић је узео «марицу», а они су ишли колима. Отишли су до Каранца. Пошто није знао ни где је Каранац, ни ко су ти људи све време је био у колима. Хрњак је био напољу, поред аута, био је у плавој униформи. Маџарац је водио разговор са породицом, био је у дворишту, али не верује да је улазио у кућу. Не сећа се да ли је Маџарац разговарао са једном или две женске особе. Јадранку Чичак је тад први пут видео у животу, иако она каже да се знају из средње школе. Како су ти људи били на послу, речено им је да се касније јаве у СУП. Зоран Маџарац је био полицајац па претпоставља да су се договорили да он поразговара са њима и да им каже да се јаве у СУП после посла. Стригић је био све време са стране у «марици».

Те вечери је Маџарац Зоран дошао по њега кући, отишли су до СУП-а, били су у трпезарији, јер се ту увек седи и прича. Маџарац му је рекао да крене са њим, Хрњаком и Стригићем у Јагодњак. Мрзело га је да крене јер му се учинило да је пут дуг, али му је Маџарац рекао да ће ићи пречицом, јер неке Хрвате треба да пребаце у ТО Јагодњак. Мисли да ни Маџарац није знао кога треба да одвезу и колико њих. Хрњака и Стригића је видео на пријемном одељењу. Чичкове пре тога никад у животу није

видео. Обзиром да их није познавао, не зна да ли су седели на клупи у ходнику СУП-а. Код улаза од трпезарије стајала је «марица». Због повређене руке је сео напред, а Маџарац и Хрњак позади. Био је у цивилу. Рука му је била у фиксаторима, а преко је био повез који је ишао преко врата. Имао је браду дужине око 2 сантиметра. Имао је пиштољ који је увек носио са собом. Не зна како су Чичкови ушли у «марицу», нити да ли их је неко претресао. Смештени су позади у затвореном простору. У дворишту СУП-а није видео Душана Маџарца.

Стригић је по обичају возио. Не сећа се да ли је музика свирала док су путовали. Улога му је била да покаже пут за Јагодњак, а желео је и да се сретне са другарима из Јагодњака које није дуго видео. У току вожње Стригић је сам скренуо са главног пута, након што га је питао куда да иде да не би случајно погрешио. Након пар километара наишли су на урушен салаш-пустару, по имену Судараш. На тој пустари никад у животу раније није био. Стригић је рекао да стану и да изађу напоље. Светла на «марици» су била угашена када су изашли. Стригић и Хрњак су отишли педесетак метара да нешто виде, вратили се и рекли како ће ове људе мало да плаше. Стригић и Хрњак су отишли до возила извели су једно лице, одвели га до порушеног зида, места до ког су малопре отишли, да га наводно уплаше. Не зна да ли су задња врата «марице», из којих су извели прво лице била закључана. Почела је нека вика, галама, и чуо се пуцањ. После тог пуцња они су се вратили. Маџарац му је рекао да ћути и да види како Стригић испитује и плаши. Нису размишљали уопште о томе да је неко у том моменту био убијен, рањен или било шта друго. Мислили су да је тај метак опаљен због застрашивања. Они су ћутали, нису реч проговорили. Стригић и Хрњак су се вратили до «марице», извели остале чланове одједном и одвели их на исто место. Све време су он и Маџарац стајали на истом месту, 15-ак метара у страну од «марице». Чули су пуцње па нису смели да их ништа питају. Стригић је имао аутоматску пушку. Ове остале су одвели на исто место, чула се опет вика и галама. «Коме ви претите, чију ћете ви децу да покољете, јел знате ко је био Илија Ђурковић» Није видео ко је од њих пуцао али је чуо пуцње. Не сећа се да је видео да су тела падала после пуцњева. Био је мрак, фарови су били искључени, људе није познавао тако да не зна ко је први изведен. Због мрака је видео само силуете. Иначе Стригић је познат по томе да воли да хистериче. Био је лак на оружју. Чуо је кратки рафал, од три до пет метака, у правцу тих особа које су стајале на око два метра. Они њих нису могли да виде, јел су им били окренути леђима, а нису могли и због зида. Кад су то обавили кренули су према њима, а он и Маџарац су се погледали. Стригић им је рекао каже «Шта чекате ајде, завршили смо готово је». Хрњак је имао пиштољ. Маџарац је имао пиштољ и аутоматску пушку са дрвеним кундаком. Сели су у «марицу» и кренули до СУП-а, у току пута су две речи проговорили. Не сећа се да ли су ушли у двориште СУП-а или су стали испред улаза. Стригић је оставио «марицу» и узео свој «мерцедес». Маџарац је дао кључеве Хрњаку од

«ладе ниве». Договорили су се да оду код Маџарца кући. Маџарац је тада до своје куће одвезао ауто, није знао чији је био, касније је из списка предмета сазнао да се ради о ауту породице Чичак, а он је отишао сам до Маџарчевог стана. Унутра се причало због чега и шта се десило и договорено је да се о томе не прича. Договорили су се за личне карте, не сећа се да ли су се неке паре делиле. У стану је са њима била и Маџарчева девојка Сузана. Стригић је у стану кукао како му ове тројице није жао већ малог што је са њим ишао у школу. Тада је схватио да су побијена лица били Чичкови, јер је Стригић рекао да је то освета за убиство Илије Ђурковића. Не зна разлог зашто је Стригић кукао када је пошао са намером да сву четворицу ликвидира. Не може да се сети да ли је неко код Маџарца вадио личне карте, новчанике или нешто слично. Он и Маџарац су се договорили да ћуте о овом злочину јер је било ратно време, није се смело ником веровати. Маџарац је био полицајац, Стригићев брат је био полицајац па није сматрао да треба да прича ако они не причају. О томе никада никоме није причао до дана данашњег. После овог догађаја са Стригићем се није дружио, виђали су само у пролазу.

Ко је починио кривична дела нека одговара. Он није учинио никакво дело што се може лако проверити. Није никада никоме па ни Хрњаку претио. Увек се трудио да одмах реши проблем да га не одлаже, свако је тада носио оружје и није било згодно да се расправљате са таквом особом. Сматра да ће у току поступка доказати своју невиност.

Није тачно да је наносио повреде телесног интегритета и нечовечно поступао са приведеним лицима. Док је био у СУП-у, само у једном или два случаја је ишао кад су се приводила лица несрпске националности. Тада је ишао као испомоћ, односно обезбеђење уколико би дошло до пучњаве. Ником није улазио у кућу. Није био обучен за тај полицијски посао. Неколико пута је из радозналости био у просторијама за задржавање. Један пут је разговарао са неким Буњевцем, а други пут са Бандов Винком. Никог није тукао ни малтретирао. Када се вратио из болнице чуо је како притвореници певају песме. Хрњак је испред дежуране знао да викне «један» и они певају једну песму и тако редом.

Хуга Мариновића у животу није видео, нити га је ударао гуменом палицом, ногама, рукама и телефонским каблом. Можда је некад видео Стјепана Ткалеца, Емила Иванића, Споменка Далића, Гордана Залаја или Антал Тавеза, али лично их не познаје. Мишу Балатинца познаје, али је лаж да га ударио палицом телефонског кабла. Владимира и Паву Земљака је знао. Паво је био професор, а супруга Гизела Земљак је исто била професор, предавала му је у школи. Имали су сина Владимира. Био је на хапшењу Земљак Паве и Земљак Владимира, али је ту био као нека врста одступнице. Постојала је сумња да су њих двојица преко радио станице наводили паљбу из минобацача на Србе. Приликом њиховог хапшења стајао је у дворишту са стране. Није тачно да је пуцао према ногама Паве

Земљака, нити је он тукао Паву, као и да је одузео њихов ауто и одвезао га. Гизела Земљак није долазила у СУП.

Не може да се сети ко је Паво Франић и Драгутин Боровечки. Не познаје Драгана Скелецију, Јосипа Тосића, Стипу Абрашина и Ивана Белаја. Марка Марића познаје као клинца из краја, али не зна ко га је приводио. Зна Јована Наранцу и све што је он рекао није истина. Многи оштећени као Мато Филиповић и још неки су га препознали у Осијеку када су им хрватски полицајци давали неке фотографије. Мату Филиповића и Емила Иванића у животу није видео. Није тачно да га је Емил Иванић ухватио у криволову. Криволов је био строго кажњив и као ловац је то добро знао. Уосталом то није било његово подручје за лов. На то ловиште где је Иванић био чувар је долазио само као гост и искључиво са другим ловцима.

Сматра да оштећени њега терете јер од окривљених једино њега познају, Хрњак није био из Барање, а Стригић је био доста млађи. Оштећени га терете јер им је упадао у очи са тзв «четничким обележјима». Не може да објасни ко повезује оштећене али мисли да их неко негде инструктира да је он особа која је починила предметна кривична дела. У време критичних догађаја он је био једини са надимком »Жути«. У то време Виолета Илић му је била девојка, сада му је невенчана жена, имају дете. Лаж је да је она учествовала у малтретирању оштећених. Радила је у месној заједници, понекад је свраћала код њега у СУП. Не сећа се али је могуће да је пре гранатирања СУП-а долазила на испомоћ да ради као дактилограф.

Рањен је у Биљу 03.09.1991.године. Повређена му је била десна надлактица која је остала краћа за 3-3,5 цм. Кост му је на том месту избијена. Лечен је у Сомбору и на ВМА три до четири недеље. Терапија му је трајала дуже. Дешавало се да недељу-две дана буде кући, па да оде на пар дана на терапију и тако неколико пута. Изричит је дешњак. Десна рука није могла уопште да функционише и сада има проблема, тешко пише и не може да је покреће како треба. Требало му је пуно времена да научи да се служи левом руком, да једе и да обавља основне делатности. Тада је имао потешкоћа да устане из кревета, да се обуче. Док је био у Сомбору и на ВМА обилазио га је Милан Јарић, Слободан Стригић и још неки момци. Након рањавања годину дана није био у саставу СУП-а, због повреде и оштећења живаца. Због повреде десне руке је био неспособан и имао је проблема око свакодневних покрета, али је могао левом руком да пуца и да држи револвер.

Хрњака је упознао када је дошао из болнице, у октобру месецу 1991.године, можда су се видели и раније али се не сећа. Упознали су се без посебног повода, био је обичај кад неко нови дође у СУП да се упозна са осталима. Не зна тачно где је Хрњак радио али се сећа да се у октобру

месецу вртео око дежуране, па га је једно време Здјеларевић узео за свог шофера и обезбеђење, јер Хрњак је волео да свуда буде. Са Хрњаком никада пре ни после догађаја на Сударашу није учествовао у некој акцији. Мисли да Хрњак није био припадник неке јединице али је био у контакту са њеним припадницима јер је волео са њима да се дружи.

Опачић Ђуру је знао из виђења, он је био старији човек у пензији. Радио је у дежурани на пријемном одељењу. Палику Нађа који је радио у полицији познаје из виђења.

Илију Ђурковића је познавао од раније али не тако добро. Први пут је код Ђурковића био са Мирком Стригићем 40 дана након Илијине погибије. Дошао је тамо да се упознају, јер је и он био рањен. У току разговора је било приче да су усташе Илију убиле са леђа. Не сећа се да ли су Илијини родитељи сумњали на некога.

Код Здјеларевића је био пар пута током августа месеца али се не сећа због чега. Касније се не сећа да је долазио. Не сећа да је долазио код њега кући. Није истина да су он и Маџарац долазили после ових злочина код Здјеларевића.

Није тачно да су се полицајци који су дошли из Србије и Западне Славоније њега плашили. Тачно је да је на почетку било нетрпељивости између њих и домаћих полицајаца, јер је било пуно полицајаца са стране и међусобно су се држали. Међу домаћим је било приче да су дошли да праве неки ред и да хапсе. Можда су полицајци имали страх према јединици, али од њега нису имали разлога да се боје. Са многима од њих је био добар.

Специјална јединица је ишла на линију фронта, а у позадини је имала надлежност да уз сагласност Здјеларевића приводи и саслушава осумњичена лица. Поступали су и уз сагласност команданта Милана Јарића. Можда је неко нешто радио на своју руку али да Јарић не зна.

У завршној речи бранилац окривљеног Зорана Вукшића, адв. Драган Плазенић изјавио је да сматра да није доказана кривична одговорност окривљеног, те предлаже да га суд ослободи од кривичне одговорности.

У завршној речи окривљени Зоран Вукшић је навео да се придружује завршној речи свога браниоца и сматра да током поступка није доказана његова кривица, указујући да су оптужбе против њега исконструисане.

Окривљени Слободан Стригић у својој одбрани наводи да се не осећа кривим и да није учинио кривично дело које му се ставља на терет.

Зенге и припадници хрватског МУП-а су дана 19-20. августа 1991.године напустиле Барању, а после тога је од стране Срба који су били предратни полицајци формирана Станица полиције Бели Манастир. Тада је за секретара СУП-а постављен Здјеларевић Радослав, за командира станице Душан Мађарац, за командира специјалне јединице Милан Јарић, коме је био предпостављени Душан Будисављевић који је дошао из Београда. Срби из околних села су били у тим јединицама. То нису били школовани полицајци. Неко је ишао у територијалну одбрану, неко у плаву бригаду, неко у интервентну јединицу, неко у специјалну јединицу, неко на положај. У специјалној јединици је био Бertiћ Велимир. Зоран Вукшић Жути је припадао интервентној јединици код Душана Маџарца. Дешавало се у већим војним акцијама да је специјална јединица мешана са територијалном одбраном и интервентном јединицом тако да се дешавало да Зоран Вукшић буде са припадницима специјалне јединице али није био њихов припадник. Зоран Вукшић је био у јединици до 03.септембра 1991.године када је теже рањен у месту Биље. У интервентној јединици је био и Душанов брат Зоран Маџарац који је на самом почетку био у специјалним јединицама. Специјална јединица је у почетку бројала око 80 људи и после се смањила на 30-40 људи. У том периоду Зоран Маџарац није био припадник специјалне јединице.

Живео је и одрастао у селу Каранац где је живела и породица Чичак. Критичног дана када се десило убиство чланова породице Чичак устао је ујутро и кренуо пешке у Бели Манастир, као уосталом и сваког јутра јер је као припадник специјалне јединице СУП-а Бели Манастир имао постројавање у јутарњим сатима, након чега су он и остали припадници добијали задатке. Његова кућа се налази на крају села, а кућа од породице Чичак је на улазу у село. Пролазећи поред куће Чичкових око осам сати ујутро приметио је у њиховом дворишту Зорана Вукшића, Зорана Маџарца и још једно лице које не познаје, а видео је и службени плави «Стојадин». Касније је чуо од жене и оца пок. Илије Ђурковића да је тог јутра са њима био и Бранко Хрњак. Приметио је да они разговарају са мајком и са снајом Чичак. Продужио је даље сто метара, и на српској барикади му је комшија Славко Симић рекао да су Зоран Вукшић и Зоран Маџарац дошли код Чичкових пре пола сата, да су викали на те људе и да им претресају кућу. Након тога је отишао за Бели Манастир у станицу полиције. У току дана је био на специјалном задатку на реци Драви на првој борбеној линији. Када се вратио, у поподневним часовима је у ходнику станице полиције приметио да седе мушки чланови породице Чичак, Винко и три сина. Тада их је први пут тог дана видео. Отишао је до њих, поздравио их и питао шта они ту раде. Одговорили су му да су ту доведени јер су осумњичени да су украли свиње са фарме у селу Каранац. У намери да им помогне и да пита зашто су их довели у СУП отишао је да

нађе Зорана Вукшића и Зорана Маџараца. Дошао је до дежурне службе и питао где се налази Зоран Вукшић Жути и Зоран Маџарац. Од полицајца у дежурани је добио одговор да се они налазе код секретара станице полиције Радослава Здјеларевића. Дежурна служба му није рекла да је у канцеларији код Здјеларевића био и Хрњак него је он то сам закључио када га је видео у «марици». Пошто је добио такав одговор сматрао је да неће бити проблема и да ће Чичкови бити пуштени кући. После тога је отишао до брата Мирка, који је имао стан близу станице полиције. Отишао је код њега кући, одмарао је, да би после подне, односно у вечерњим сатима узео од брата ауто и отишао у пицерију да вечера. У једном моменту са његове леве стране дошла је зелена «Лада Нива» у којој су били Зоран Вукшић Жути и Зоран Маџарац. Зоран Маџарац му је рекао да му преда кључеве од «марице» да би њих двојица одвели неколико Хрвата у Јагодњак или у Болман. Питао их је откад њих двојица возе Хрвате кући, а Маџарац је рекао «није твоје да питаш, него ти наредио Здјеларевић да дођеш и да одвезеш те Хрвате у Јагодњак или у Болман». Било му је познато да је у Јагодњаку била команда војске Крајине где су пребацивали хрватске заробљенике да би их после тога слали у размену. Био је једини возач у станици и постојала је само једна марица. Иначе, марицу је користио за превоз људи само у два случаја, јер се иначе возило користило за превоз оружја и муниције. Први пут «марица» је коришћена за превоз четворице заробљених припадника Збора народне гарде. Та четворица заробљеника су доведени у станицу полиције Бели Манастир. Њему је наређено да дође са возилом, да га паркира у рикверц на излазна врата станице где су припадници дежурне службе убацили у возило четворицу припадника ЗНГ. Командир станице полиције Душан Маџарац је сео поред њега и они су ту четворицу одвезли у станицу полиције Сомбор и тамо су их предали. Ти су људи остали живи и здрави. Због свега тога он није ништа посумњао овај пут. Он им није дао кључ али је пристао да одвезе те људе јер су се позвали на Здјеларевића. Вукшић и Маџарац су након овога отишли у СУП.

Пошто је вечерао, сео је у свој ауто и дошао пред зграду станице полиције. Паркирао је ауто на паркинг изван круга дворишта. Када је на задњи део ушао у двориште у станици је видео да је његово возило већ било паркирано на нека гаражна врата и из њега се истоварало оружје. Марица није била закључана, тако да су могли они да отворе задња врата да би истоварили оружје. Не зна да ли су постојали кључеви од задњих врата те марице, он је имао само кључ да упали возило. Зна само да он није никада откључавао нити закључавао та врата, мисли да кључеви нису ни постојали. Поред возила је био Зоран Маџарац, Зоран Вукшић Жути, Душан Маџарац, командир станице полиције и можда још два-три полицајца који су истоварали. Након завршеног истовара речено му је да паркира возило на излазна врата. Сео је и стартовао возило и са њим је сео Зоран Маџарац или Зоран Вукшић Жути држећи ноге преко врата. Неко од њих двојице му је рекао да паркира возило у рикверц. Окренуо се

и паркирао возило на излазна врата од станице полиције. Остао је у возилу које је радило. Пустео је касету и слушао музику. Музика није била превише гласна. Након неколико минута чуо је да су се врата од возила отворила и чуо је неку галаму и осетио је да се «марица» љуља. У левом ретровизору је видео Зорана Маџарца да стоји поред врата и приметио је да је нешто држао у рукама. У десном ретровизору је приметио командира станице полиције Душана Маџарца како стоји, а Зорана Вукшића није видео него је чуо да виче и тада је осетио да се возило прилично љуља што га је збуњивало из разлога што му није било јасно како се «марица» тако љуља ако треба да превезу једног или два Хрвата, како му је било речено. Није могао да види ко кога уводи у марицу нити ко улази на задња врата «марице» јер је возило било паркирано у рикверц на задња врата. Радило се о старијем возилу тако да се врата нису отварао под углом од 90 него од 180 степени, тако да је успео да види само Зорана и Душана Маџарца, јер су врата била ван габарита возила, а ова двојица су стајала поред врата. У једном моменту врата су се затворила, није чуо да их је неко закључао и поред њега као сувозач је сео Зоран Вукшић Жути, имао је повређену и по мало укочену руку коју је држао крај тела. Имао је маскирну зелену униформу. Не сећа се да ли је имао неку јакну преко униформе нити да ли је имао железно. У други ред «марице» поред клизних врата седа Бранко Хрњак кога види први пут у животу, а поред Бранка Хрњака седа Зоран Маџарац. Бранка Хрњака није приметио пре тога. Није могао да види шта је ко од оружја носио јер није обраћао пажњу. Између њих четворице и товарног простора је лим, тако да није могао да види ко се налази позади у товарном простору. Када су сви ушли у «марицу» Зоран Вукшић му је рекао да вози. Веровао је да се све ради по закону јер је приликом убацивања Чичкових у «марицу» био присутан и Душан Маџарац, командир станице полиције, а таква је процедура била и када су неколико дана пре тога одвезли неколико зенгиста у Сомбор. Тада је он лично седео са њим у возилу, а сада је лично Душан Маџарац стајао поред возила. Након два километра Зоран Вукшић Жути му је ставио руку на волан и рекао да скрене лево, он се тада трзнуо, прикочио јер су ишли око 100 км на сат. Питао је Зорана Вукшића зашто туда иду, а он му је одговорио да ће туда брже стићи, јер је то пречица. Он се томе противио јер је пут био лош и плашио се да ће се заглавити. Међутим Зоран Вукшић му је рекао да вози. Остала двојица су ћутала све време. Возили су се тим путем око два километра када се са десне стране појавила нека шума. Тада му је Зоран Вукшић Жути рекао да ту стане. Успео је некако да паркира возило иако је пут био полупроходан. Зоран Вукшић му је рекао да угаси возило. Након тога су Зоран Вукшић и Зоран Маџарац изашли из возила, затворили врата и отишли у мрак испред возила у један полулук у десну страну, тада их је изгубио из видокруга. Након тога су се њих двојица брзо вратили и у једном моменту је Зоран Вукшић махнуо руком и исте секунде Бранко Хрњак је из возила изашао и затворио врата. Њих тројица су стајали са десне стране возила и разговарали. Није чуо о чему су

разговарали, врата су била затворена и после тог разговора који је јако кратко трајао сва тројица су отишли из возила. Он је и даље остао да седи у возилу. После пар секунди је чуо да су се задња врата од „марице“ отворила и да су се након тога убрзо и затворила. Тада је приметио да Зоран Вукшић и Зоран Маџарац, воде Мату Чичка којег познаје из Каранца али тога момента није био сигуран да ли је то он. Позициона светла од „марице“ су била укључена, деловао му је да је он јер је Мате био висок и штркљав. Након тога су они отишли испред возила десно у тај полу мрак. Бранко Хрњак није ишао са њима. Тада их губи из вида и они су се јако брзо вратили. Није чуо да се нешто десило, односно да је неко пуцао. Међутим када су се Зоран Вукшић и Зоран Маџарац вратили отишли су из возила, отворили су врата, затим их затворили и поред возила су повели најстаријег сина Иву. Када је видео да је Иво прошао онда је схватио да је породица Чичак у питању. Истрчао је из возила питао их шта раде и рекао им да стану. Није добио никакав одговор од Вукшића и Маџарца. Њих двојица су отишли у полудесни лук и он је чуо да се тамо пуца и тог момента је од возила побегао у леву страну. Побегао је двадесетак метара и тада је размишљао куд да бежи, шта да ради, није знао ни сам и вратио се назад. Како је прилазио возилу Зоран Вукшић му је пришао и рекао «дођи вамо». Приметио је да у руци држи никлован «магнум». Отишао је иза возила а са десне стране се појавио Зоран Маџарац који је довео Винка Чичка коме је Зоран Вукшић «Жути» рекао, «марш напред усташо» и у том моменту га је гурнуо да крене за Винком. Зоран Вукшић је иза њега стајао пола метра и држао магнум у левој руци. Све време је викао и претио Винку, тако да је и њему утеривао страх. Ишли су тако тридесет до четрдесет метара и у једном моменту је приметио да је Винко стао испред њега на пет, шест корака, али да је био некако високо, што му је уливало додатни страх. Винко је стајао високо да је он гледао њему у колена, изгледало је као да је на нечему стајао. Тада му је Зоран Вукшић «Жути» рекао «убиј усташу». Иако је имао у футроли пиштољ 7,62 «тетејац», није пуцао јер се уплашио. Тачно је да је ставио руку на пиштољ, али због страха да му Зоран Вукшић Жути не науди. У једном моменту је Зоран Вукшић искорачио њему са леве стране, испружио леву руку и рекао, «јебо ти он матер» и пуцао у Винка Чичка. У том тренутку је зажмурио, а када је погледао, Винка Чичка више није видео. Зоран Вукшић се у том моменту окренуо и отишао назад. Кренуо је за њим и тада му се родила идеја да га убије. У моменту када се вратио у возило да узме пушку, Бранко Хрњак, Зоран Маџарац и Зоран Вукшић Жути одводе његовог школског друга и пријатеља Анту Чичка и терају га на исто место. Узео је пушку из страха и своје личне безбедности и кренуо за њима, хтео је да убије сву тројицу. Желео је да спаси Анту, али док је прилазио, чуо је да се тамо пуца, уплашио се и тада је чуо неко шуштање и крклање и од страха је држећи аутоматску пушку испалио рафал поред себе. У том моменту су Зоран Маџарац и Зоран Вукшић Жути стајали на пет-шест метара и смејали му се. Питао их је што се смеју а њих двојица су му одговорили: «Шта се бојиш, нисмо га

добро заклали». Тада је помислио да мисле на Мату Чичка јер није чуо да је он убијен из ватреног оружја. Он их је гледао али није имао снаге ни храбрости да дигне оружје и да их убије. У том моменту Зоран Вукшић му је пришао, повређеном руком га загрлио, пољубио у образ и рекао му «то је њима за нашег брата Илију Ђурковића» и у том моменту га је окренуо тако да крене према возилу назад. Када га је окренуо према возилу очекивао је сваког момента да Зоран Вукшић пуца у њега. Иако је имао пушку од силног страха није употребио оружје. Бранко Хрњак је све време био код «марице», осим у случају када је четврти човек одведен, односно Анте Чичак. Онда су ишли Зоран Вукшић «Жути», Зоран Маџарац и Бранко Хрњак. Није могао да каже да ли је однос Вукшића и Маџарца према Хрњаку био однос наредбодаваца и потчињеног, јер их није чуо да су причали. Није чуо да су чланови породице Чичак нешто говорили или молили кад су их одводили, јер да су нешто рекли можда би му то дало снаге да их спасе. Не зна тачно колико је пута Зоран Вукшић пуцао. Не зна да ли је Хрњак људе вадио из возила, не зна да ли је отварао и затварао врата, али зна да је све време био код „марице“, осим када су извели Анту Чичка. Не зна да ли су после првог лица које су извели закључали врата јер је тада био у колима, али када су извели друго лице био је поред возила али није видео нити чуо да су након тога врата закључана. Чуо је само да су врата треснула. Видео је убиство Винка Чичка кога је убио Зоран Вукшић, а остала три убиства није видео, тако да не зна да ли их је Зоран Вукшић убио или Зоран Маџарац, а не зна ни да ли је Хрњак убио Анту Чичка. Ниједног момента није видео ниједан леш. Први пут је лешеве видео на фотодокументацији.

Дошли су до возила, сели у њега и Зоран Вукшић је наредио да вози назад. Сели су у исти распоред и нико ништа није говорио. Касније је почео разговор између Зорана Вукшића и Зорана Маџарца да треба сви да оду код Зорана Маџарца на вечеру као и да треба сакрити ауто породице Чичак, плави „стојадин“, којим су они дошли у станицу полиције. Зачудио се јер није веровао да се они договарају и да инсистирају да се иде на вечеру после оваквог злочина. Када су стигли до станице полиције Маџарац, Вукшић и Хрњак су отишли на паркинг, а он је «марицу» паркирао у двориште станице полиције. Тога дана „марица“ је коришћена само када су они са члановима породице Чичак кренули, на место које се касније испоставило као место где су погубљени. Није тачно да је «марица» коришћена, односно да је ишла иза «стојадина» у време када су Чичкови дошли у станицу. Када је изашао из дворишта и кренуо да седне у свој ауто који је био паркиран испред, они су ту још били. Приметио је да је са паркинга Зоран Маџарац извезао плавог «стојадина» породице Чичак, тада је први пут видео «стојадина». На паркингу је стајала и упаљена зелена «Лада Нива» у којој су седели Зоран Вукшић Жути и Бранко Хрњак. Имао је намеру да оде, али у том моменту је Зоран Маџарац кренуо са «стојадином» према својој згради, а Зоран Вукшић му је показао да својим аутом настави за њима. Бојао се и због тога је кренуо

за Зораном Мацарцем, а «Нива» је ишла иза њега. Када су дошли до зграде где је Мацарац становао, Зоран Вукшић је паркирао «стојадина» у гаражу. Ни тада није приметио шта је ко од оружја носио.

Након тога су отишли у стан. Није могао од страха да се одвоји од њих, ни у станици полиције, ни сада, па је ушао са њима у ту зграду. Ушли су у стан и Зоран Мацарац се сагнуо и у ходнику је наслонио аутоматску пушку. Сели су у дневну собу сва четворица. Ту је била и девојка од Зорана Мацарца по имену Сузана. Мацарац је пуштао музику и сипао ракију. Они су наздрављали, били су расположени, док је он ћутао. Укупно је седео неколико минута, хтео је одмах да оде, али они су му рекли да се сачека вечеру. У том моменту Зоран Мацарац је извадио два новчаника, и почео је да вади и дели новац у вредности садашњих 4.000 динара. Новац је одгурнуо од себе и рекао им да му то не треба. Они су се смејали. Није видео да је ико од њих узео те паре. Инсистирао је да иде, а Зоран Мацарац му је рекао, «ако нећеш паре, ево ти за успомену твоји Каранчани» и извадио је две личне карте од породице Чичак и бацио испред њега. Узео их је, али не зна зашто. После пар минута, успео је да се од њих отргне и да каже да мора да идем. На излазу се мимоишао са Виолетом, девојком од Зорана Вукшића. Затим је отишао код брата у стан и ту преноћио. Није могао да спава целу ноћ. Ујутру је отишао у своје село и размишљао о свему што се десило. Није знао шта да ради са тим личним картама и одлучио је да их баци у ватру, јер се бојао да буду код њега.

Касније тог дана је отишао код свог брата Мирка у Сомбор, да му све исприча. Када је дошао, снаја га је видела уплаканог и отрчала је по брата и по станодавца. Испричао им је све шта се десило. Тада је његов брат прокоментарисао, «ето шта уради једна баба». Мислио је на Цвету Ђурковић, мајку убијеног Србина, полицајца Илије Ђурковића који је то лето у Белом Манастиру убијен од Зенги. Породица Чичак је била поштена породица која се никоме није замерила ни за време рата ни пре рата. Међутим, због рата су отишли да живе у Мађарску. Анте Чичак се оженио са Анитом, ћерком Милана Михајловића, председника Месне заједнице села, који је отишао по њих и вратио их назад у село. Причало се да је након њиховог повратка баба Цвета рекла како су усташе убиле њеног сина Илију, а сада су се усташе вратиле па ће убити и њену унучад. Тада је Зоран Мацарац који је наводно пре рата имао неке сукобе са породицом Чичак око неке девојке рекао родитељима пок. Илије Ђурковића «ма, ми ћемо то решити». Није никада видео да је Зоран Вукшић починио неко убиство, сем убиства Винка Чичка. Након пар дана се вратио у Бели Манастир, отишао у станицу и тамо испричао шта се догодило, имао је осећај да сви знају зато што се жена од Иве Чичка распитивала за мужа, девере и таста. Долазила је код секретара СУП-а и нико јој ништа није рекао, јер су се вероватно бојали Зорана Вукшића. После 40-50 дана су нађени лешеве и тада је урађен увиђај. Неколико

дана после убиства Зоран Вукшић и Зоран Маџарац су га питали испред дежурне у згради полиције где могу да нађу Лозанчић Јоза, полубрата убијених синова породице Чичак. Питали су га где могу да га нађу, да би га убили јер се пуно распитивао о критичном догађају. Тада су му рекли да би било боље да ћути о критичном догађају, јер знају да свима прича и да би због тога могао да има проблеме. Он је после тога послао поруку Лозанчићу да бежи из села јер ће га Зоран Вукшић и Маџарац убити. Имао је информацију да су њих двојица убили породицу Барић, да су Ану Барић ишли да траже у сомборску болницу да је убију али је нису нашли.

Страдање Чичкових је пријавио команданту специјалне јединице Милану Јарићу, затим школским друговима који су ишли са њим и Антом Чичком у школу, испричао је припадницима јединице, а у јануару 1992. године је пријавио злочин у војној касарни у Новом Саду официру Вишњићу када је дошао у посету Милану Јарићу који је био по неком основу ухапшен. Тада га је официр питао да ли има нека сазнања о неким злочинима и тада је испричао догађај везан за породицу Чичак. Када је хрватска власт требала да преузме мирном интеграцијом Републику Српску Крајину, у лето 1997. године он је случај пријавио Кедменац Јапи шефу хрватских полицајаца. Имао је намеру и да оде у Хаг да пријави овај догађај.

Никада није видео да је Зоран Вукшић тукао неког у притворским јединицама СУП-а. Чуо је да је био доле и да је имао неке палице. Некада би у станици полиције чуо од Бранка Хрњака и Зорана Вукшића «Жутог» да се смеју и да вичу, «број један» и онај доле у ћелији почне да пева српске песме, онда викну «број два» и онда неко други почне да пева неку другу српску песму.

Не зна ко је хапсио те људе али је од секретара Здјеларевића чуо да је у притворским јединицама било преко 150 људи који су касније послати на размену. Собе у којима су били затворени Хрвати су биле величине 3x3м. Радослав Здјеларевић је био секретар СУП-а, неспособан човек да води ту станицу полиције. Здјеларевић се бојао Маџарца и Вукшића и ништа није смео да предузме против њих.

Био је у селу Козарац са својом јединицом. У тој акцији нису нашли ниједног припадника Збора народне гарде, али су добили информације да је Зоран Вукшић Жути наводно пуцао неком човеку кроз обе ноге и да је неког убио.

Бранка Хрњака није познавао од раније јер је дошао из западне Славоније у Бели Манастир. Радио је у дежурној служби. Упамтио га је критичном приликом, никада се нису дружили, мада су се понекад сретали у једном кафићу у Сомбору. Укупно су можда заједно провели пар сати. У неколико наврата га је питао зашто су починили онакав

злочин на шта се Хрњак смејао и говорио да он није био тамо и да је негирао да се критичном приликом ишта десило. Имали су једног заједничког другара Марјановић Драгана кол кога су се ноћ пре хапшења случајно и срели. Тада је Драган Марјановић питао Хрњака како ти људи нису побегли, да ли су били везани, нашта му је Хрњак одговорио да нису били везани. Хрњак је те вечери рекао да он није никога убио и да је стајао испред возила. Хрњак је тада рекао да њих двојица нису никога убили већ да су те људе побили Зоран Вукшић и Маџарац. Навео је да је Хрњак променио исказ зато што је он изјавио да је Хрњак пошао за четвртим лицем односно Антом Чичком. Заједно са Зораном Вукшићем се борио код места Биље 03.септембра 1991.године. Конкретно у тој акцији је учествовала територијална одбрана, специјална јединица, плава бригада и интервентна јединица. Тада је Зоран Вукшић рањен. После рањавања га је виђао понекад по граду како се вози у «Лади Ниви».

Зорана Вукшића није лично упознао, већ је сазнао ко је када је Хрватска прогласила независност и почео рат. Жути је био најкрупнији и најмаркантнији човек, имао је риђу односно жуту браду, звали су га и Поштар јер је пре рата радио као поштар и сви су га знали. Нико није био сличан Зорану Вукшићу. У њиховој јединици нико није носио браду, могло је да се деси да се неко не обрије због тога што је био неколико дана на положају, али велику браду нико није имао у јединици. Знао га је и по томе што је његов брат Мирко имао жесток сукоб са Вукшићем када му је отео нож и пиштољ, нашта му је Вукшић рекао да се на томе неће завршити. Жути никада није имао кривично дело нити прекршајну пријаву, био је нормалан човек. Носио је шајкачу са знаком Краљевине Србије, носио је опасач, носио је велики пиштољ, нож и маскирну униформу.

Знао је и Ђуру Опачића, био је старији човек који је радио у полицији. Мисли да га је видео тог дана у станици полиције.

Покојни Илија Ђурковић је био предратни полицајац, инспектор станице полиције Бели Манастир. Када је ХДЗ узео власт у Хрватској он није хтео да буде полицајац у њиховој држави и напустио је посао. Није само он напустио посао у полицији, већ и Душан Маџарац и сви људи који су касније формирали СУП Бели Манастир Републике Српске Крајине. Илију Ђурковића је знао из виђења. Био је строг човек и преке нарави. Био је доста пркосан па су га вероватно зато Хрвати и убили. Са њим је рањен и Недо Томић, обојицу су тешко ранили с тим да је Недо преживео. То се десило 15.августа, тада му је један Хрват по имену «Калимеро» рекао да бежи из Белог Манастира јер су Хрватска полиција и Зенге у цивилним возилима почели то јутро да убијају и прогањају Србе. Тај Калимеро му је рекао да су пуцали на Илију Ђурковића и Неду Томића. Затим је кренуо за Каранац и тада му је у сусрет наишао ауто «Лада» у којем су били Јожеф и Анте Бандов. Њих двојица су били

припадници Збора Народне Гарде. Када су га видели почели су да га јуре, неколико пута су пуцали на њега. На ретровизору је видео да је Анте Бандов имао пушку. Када је стигао до раскрснице скренуо је лево. Ова двојица су се вратила јер је након раскрснице била војска. Није био кућни пријатељ са Илијом Ђурковићем, али је житеље Каранца почетак рата и ратна трагедија везала да су сви појединачно знали да наиђу и питају једно за друго. Тако је и он свраћао код оца Илије Ђурковића. Особа за коју се прича да је убила Илију Ђурковића није никада ухапшена.

У завршној речи бранилац окривљеног Стригић Слободана, адвокат Здравко Ђукановић је изјавио да сматра да суд у току поступка није утврдио са сигурношћу да је окривљени Стригић Слободан извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из чл.142 став 1 Кривичног закона Југославије, у вези чл.22 КЗЈ. У поновљеном поступку, суд дакле није утврдио да је Стригић Слободан извршио наведено кривично дело у саизвршилаштву. Да у току поступка нису изведени докази и утврђене чињенице на начин који је то предвидео и наложио својом одлуком Апелациони суд у Београду, одлуком Кж1-По2 7/12.

У завршној речи окривљени Стригић Слободан је навео да сматра да је током поступка доказана његова невиност, да се не осећа кривим, да му је циљ да се суђење што пре заврши и да дочека слободу јер већ робија 20 година због свега тога што се десило и док буде живео то ће га мучити.

Окривљени Бранко Хрњак у својој одбрани признаје извршење кривичног дела, али наводи да га није извршио својеволјно.

У Бели Манастир је дошао 1991. године. Мештани су га третирали као грађанина другог реда обзиром да је избеглица из Западне Славоније, другог дела тадашње СР Хрватске. Радио је у Саобраћајној милицији у редовном саставу. У СУП-у Бели Манастир сви су били као неки велики борци, шефови, односно свако је сваком ту наређивао. У Белом Манастиру је постојала територијална одбрана, војска, милиција, затим милиција из Србије и нису се јасно знале поделе надлежности. Чланове породице Чичак никада у животу није упознао, нити је чуо за њих, нити је имао било какав разлог или мотив да нешто учини не само њима него било коме другоме јер није са тих простора.

Страдање мушких чланова породице Чичак се десио током октобра 1991.године када је као помоћник дежурног радио у дежурани станице милиције заједно са вођом смене тог дана Ђуром Опачићем. Не може да се сети тачно у којој је смени радио, јер је у том ратном периоду претпостављени могао да му нареди да ради цео дан и ноћ, или да ради

док не дође друга смена. Није било унапред утврђеног радног времена због ратног стања, али зна да је тог дана био дежуран од два сата поподне, а да је у јутарњим сатима био у полицијској станици. Начелник СУП-а Бели Манастир је био Здјеларевић Радослав.

Није се дружио са Вукшићем и Маџарцем и тог јутра није одлазио у кућу породице Чичак. Јако му је жао због страдања Чичкових, али Јадранку Чичак никада није видео, нити зна где је њена кућа, нити је икада био код њене куће. Милиција у то време је имала само натпис „Милиција“ на униформама, милиција САО Крајине имала је шарене маскирне униформе плаво-сиве на којима је писала „Милиција САО Крајине“. Те униформе су тек стигле у СУП, крајем новембра 1991. године, а до тада су биле редовне униформе југословенске милиције на којима је писало само „Милиција“.

Тог дана у вечерњим сатима су Зоран Вукшић „Жути“ и Зоран Маџарац дошли у станицу. Жути му се обратио и рекао повишеним тоном „Полази с нама“, јер су требала четири хрватска шпијуна да се одвезу у Јагодњак у команду војске. Није знао шта да ради, али га је тада Ђура Опачић посаветовао и рекао да иде са њима да не би имао неких проблема са Зораном Вукшићем и Зораном Маџарцем. Прихватио је његову наредбу јер се бојао за свој живот, а зато што је Жути био главни човек и могао је да нареди сваком било шта, а такође га је пратила лоша репутација као најопаснијег човека у Барањи, и о њему се причало у најгорем контексту. Жути није био припадник саобраћајне полиције, а којој јединици је припадао не зна.

Људе су Вукшић и Маџарац извели напоље из станице, али како је у холу у станици полиције било пуно људи није видео тренутак када су ова двојица изводили Чичкове. Чичкове је видео тек кад је изашао напоље из станице и видео их је у „марици“ да седе. Стригић није улазио у станицу и није га видео да се поздрављао са Чичковима.

Окривљени је у овом делу одбране променио свој исказ дат код истражног судије где је навео да је видео да су Жути и Маџарац извели чланове породице Чичак из станице, да је Жутог и Маџарца «марицом» Стригић довео у станицу. Као разлог у промени исказ наводи да је решио да каже истину.

Када је изашао из станице није видео униформисана лица већ само четири човека како седе у „марици“ и Зорана Маџарца како затвара „марицу“. Није видео да су Чичкови били везани. Није гледао да ли је неко закључао задња врата комбија. Маџарац је био задњи, али није видео да ли је он закључавао врата или није. Ушао је у возило, за воланом је седео Слободан Стригић, поред њега је седео Зоран Вукшић, он је седео иза Слободана Стригића, док је до њега седео Зоран Маџарац. Кренули су

према Јагодњаку. Он није познавао тај крај и пут за Јагодњак, обзиром да није одатле. Никог од ове тројице није познавао од раније. Након извесног времена, током пута Зоран Вукшић је рекао Слободану Стригићу да скрене на споредни пут што је овај и учинио. Споредним путем су се возили око два километра када је Вукшић рекао Стригићу да заустави возило. Стригић је зауставио возило. Затим је Вукшић рекао Стригићу да појача музику у возилу и да сви изађу напоље што су сви и учинили. Питао је Маџараца да ли је ово команда војске у Јагодњаку, на шта му је Жути одговорио „ти немој да једеш говна, него ради оно што ти се каже“. Тада се уплашио да ће бити ликвидиран. Затим је Жути климнуо Маџарцу главом и рекао „дај јелнога“ и овај је извео једног човека из „марице“ држећи га за десну руку под мишку. Маџарац је ишао први с тим човеком, за њим је ишао Зоран Вукшић, он је ишао непосредно иза, а поред њега је ишао Слободан Стригић и дошли су на једно место удаљено 30-40 метара далеко од „марице“. Тада је Зоран Вукшић извадио нож и насрнуо на тога човека и ударио га у пределу врата. Кад је то видео јако се уплашио и ноге су му се одсекле. Након тога су се он и Стригић вратили назад поново до комбија, затим су стигли поново Зоран Маџарац и Зоран Вукшић. Након тога је Вукшић рекао Маџарцу „дај следећег“ што је овај исто учинио, отворио врата и извукао следећег исто га држећи за десну руку и водио према истом месту. Кад су дошли отприлике до истог места Зоран Вукшић је извадио пиштољ и пуцао другоме човеку у потиљак. Ово убиство је са њим гледао и Стригић. Затим су се вратили поново назад, Вукшић је рекао „дај трећега“. Исто тако и трећег је Маџарац извео и водио га отприлике до истог места где је Вукшић поново извадио пиштољ и пуцао у главу трећег. Након тога са Стригићем се вратио прво до „марице“, а након неколико тренутака дошли су Маџарац и Вукшић. Вукшић је тада рекао „дај и тог четвртог, шта се бојите тог усташе, пичка вам материна“. Отишли су десетак метара далеко од комбија и тада је Вукшић пуцао у тог четвртог, а након тога је скочио Стригић и пуцао из аутоматске пушке у правцу тога четвртог. Да ли га је тада Стригић погодио не зна, али зна да је у правцу њега пуцао. Није видео у који део тела је Вукшић том приликом пуцао. Све се ово одиграло у раним вечерњим сатима. Маџарац је те вечери отварао комби, јер је знао како се отвара та „марица“, тако да је ишао отварао „марицу“ и изводио те људе. Није био присутан код врата тако да не зна да ли је Маџарац само отварао врата или их је и откључавао. Није знао да ли врата могу да се отворе изнутра. Он и Стригић су са Жутим и Маџарцем такође ишли до места где су ова лица убијена. У прво лице није пуцано, већ је оно убодено ножем. Није тачно видео где се то одиграло, али зна да је стајао на три метра од места догађаја. Марица није имала упаљена светла и возило је било у мраку.

Могло да види овај догађај јер су били рани вечерњи сати и није био потпуни мрак. Сва четворица чланова породице Чичак одвођена су поред неког срушеног зида. Четврто лице је одведено десетак метара од

возила и тада је у њега пуцао Вукшић, а после тога је према њему пуцао Стригић и који је више пута пуцао у правцу тог четвртог. Колико зна то лице је остало ту да лежи. Након што је Стригић пуцао у задњег човека, пришао му је Зоран Вукшић, пољубио га и рекао „то брате, то је за нашег покојног брата Илију Ђурковића“. Не зна да ли је неко после тога померао ово лице. После овог убиства они су отишли. Нико од чланова породице Чичак није ништа говорио док су их ови изводили из „марице“ и водили на место где су касније погубљени. Зоран Вукшић је пуцао у другог, трећег и четвртог и том приликом је пуцао левом руком, а првог је убо ножем који је држао левом руком. Видео је да је те вечери Стригић Слободан имао аутоматску пушку са дрвеним кундаком, он је имао службени пиштољ „тетејац“ 7,62мм, Вукшић је имао никловани „магнум“ и нож, а није видео шта је Маџарац носио од оружја.

Када се све завршило Жути је рекао да поново уђу у возило и да крену кући. Након тога Маџарац је рекао да иду код њега у стан на вечеру. „Марицом“ су се довели до главног улаза СУП-а Бели Манастир. Тада је Маџарац изашао из „марице“ и ушао у неки ауто, није видео тачно који. Жути је изашао из „марице“ и сео у зелену „Ладу“ и рекао му да дође с њим да седне у ауто. Левом руком је возио ауто. Тада му је у колима рекао, „немој никад никоме о овоме да причаш било шта нити да спомињеш ово што се десило, јер у том случају отићи ће ти цела фамилија“. Када су стигли до зграде, Зоран Маџарац је одвезао ауто до гараже. У стану су их чекале две девојке. Једна се звала Виолета, а за другу не зна како се звала. Не сећа се да ли је неко дошао са пушком у стан Зорана Маџарца то вече. Након неког времена Маџарац је извадио два или три новчаника из џепа и неки новац и то је делио. Није узео новац, није видео ни да је Стригић узео, али зна да је Стригић узео неке личне карте и да је после тога изјавио пред свима „није ми жао ове тројице, само ми је жао овог Анте што сам пуцао у њега, он је ишао са мном у школу и са мном и одрастао“. Тада је схватио да сва тројица познају одлично те побијене људе и да су та настрадала лица из Каранца. Није било разговора о повратку на лице места злочина. Из стана је Стригић први отишао, а он после њега. Отишли су кући. После два три дана је овај догађај испричао командиру граничне милиције Душану Марчети у кога је имао највише поверења који му је помогао да се запосли у служби и који му је тада одговорио „ово све што си мени испричао то више немој ником да причаш јер ти овде немаш никога, ти си овде сам, може лако да ти оде глава“. Пре овог догађаја није лично познавао Вукшића и Стригића. Знао их је по имену јер су сваки дан долазили у полицијску станицу, али пре тога никада нису ишли у неке акције заједно. Ни пре ни после критичног догађаја није знао где се налази кућа породице Чичак. Знао је да се о погибији Илије Ђурковића нешто причало али није знао детаље. Није никад одлазио у кућу Илије Ђурковића

Слободан Стригић је дошао код њега кући током 2006. године и рекао му да ако се ишта буде причало о догађајима из Барање да њега не спомиње. После тога су се срели током 2009.године када му је Стригић рекао да ако дође до хапшења да га случајно не спомиње јер има децу, а Стригић има браћу. Случајно се нашао са Стригићем пред кућом Драгана Марјановића, њиховог заједничког пријатеља, дан пре хашњења дана 23.10.2009.године.

Разлика у одбрани коју је изнео код истражног судије, а која се односи на то да је навео да су Стригић и он стајали све време поред комбија и да нису ишли са Вукшићем и Маџарцем до места погубљења, као и да је само чуо пуцње, али да не зна ко је пуцао, јер су Жути и Маџарац водили те људе на једно 50-ак метара далеко од комбија ако не и више и враћали се по другог, трећег и касније четвртог, као и да није у стану видео новчанике, је та што је рекао себи да нема право да прећути такав злочин и да мора да каже истину, а исказ код истражног судије је дао под притиском, јер му је претио и Зоран Вукшић. Претио му је када су сели у „Ладу Ниву“ и када су кренули код Маџарца кући, му је рекао да о овом догађају не сме ником да исприча или ће страдати он и његова породица, а и даље је под страхом иако га је тада последњи пут видео.

Није чуо да је неко мучен у подрумским просторијама станице полиције. Изузетно му је жао ових људи што су страдали и жао му је што је присуствовао овом злочину али је истакао да није својом вољом учествовао у свему томе. Изјавио је да је годину дана после овог догађаја добио дијабетес и да је психички оболео.

У завршној речи бранилац окривљеног Бранка Хрњака, адв. Радмила Бјелетић изјавила је да је неспорно да је њен брањеник био на месту инкриминисаног догађаја и да се из одбране може утврдити да кривица постоји, па предлаже да суд приликом одмеравања казне примени закон који је најблажи за учиниоца, и да окривљеном Бранку Хрњаку изрекне најмању могућу казну. Приликом одмеравања казне молим суд да има у виду све олакшавајуће околности које су утврђене током поступка.

У завршној речи окривљени Бранко Хрњак је навео да му је јако жао због оштећених и њихових породица. Жао му је што се нашао у том моменту на том немилем догађају, поновио је да није могао да спаси оштећене, јер да је то урадио данас не би био жив. У потпуности се придружује завршној речи свога браниоца.

ИЗВЕДЕНИ ДОКАЗИ

Суд је у доказном поступку, проверавајући наводе оптужнице и одбрану окривљених испитао судске вештаке проф. др. Душана Дуњића и Милана Куњадића, извршио увид у исказе сведока и вештака и то оштећених Ане Барић, Анђе Чичак, Еве Малек, Гизеле Земљак, Јадранке Чичак, Јадранке Плавшић, Јосипа Горупа, Јосипа Виде, Јована Наранце, Марка Марића, Мата Филиповића, Мише Балатинца, Паве Франића, Споменка Далића, Зорана Кнежевића, Марка Томића, Стјепана Ткалеца, Фрање Јоха, затим сведока Радослава Здјеларевића, Милорада Обрадовића, Пера Ускоковића, Јована Мрђе, Данета Бранковића, Миленка Стојића, Милована Кодића, Марка Зубића, Тома Совића, Жељка Обрадовића, Душана Ненадовића, Живка Тутука, Дмитра Јануса, Владана Љубинковића, Светозара Паренте, Жељана Јонека, Горана Антића, Војина Бертића, Милета Опачића, Драгана Штрбца, Милана Грчића, Стипу Бенака, Павао Нађа, Милана Јарића, Ивана Белаја, Славка Залаја, Давора Таслицића, Милана Дадића, Јосипа Шипоша, Томислава Стојановића, Милана Прусца, Жељка Миловановића, Миленка Ацкету, Радослава Протића, Пера Лукановића, Бошка Ђурковића, Љиљана Ђурковић, Драгана Марјановића, Мирка Стригића, Јанус Милана, Бертић Еву, Бертић Вељка, Радомира Видаковића, Дражена Марина, Бошка Дубајића, Николу Алајицу, Петаки Ласла, Дадић Бранка, Рајка Милојевића, Миломира Петковића, Душана Маџарца, упознао се са садржином записника о испитивању оштећеног Стипе Абришине од 21.05.1997.године, и оштећеног Драгана Скелеције од 13.02.1995. године датим пред Жупијским судом у Осијеку, те на сагласан предлог странака извео доказе читањем записника о претресању стана и других просторија МУП-а РС, УКП 03-3-1 број 230-345/08 од 24.12.2009. године, Потврде о привремено одузетим предметима издате од стране МУП-а УКП-а 03/4-3-1 број 230-345/08 од 24.12.2009.године, Записника о претресању стана и других просторија МУП-а РС, УКП-а 03/4-3-1 број 230-345/08 од 24.12.2009.године, Потврде о привремено одузетим предметима издате од стране МУП-а УКП-а 03/4-3-1 број 230-345/08 од 24.12.2009.године, Записника о претресању стана и других просторија МУП-а РС, УКП-а 03/4-3-1 број 230-345/08 од 24.12.2009.године, Потврде о привремено одузетим предметима издате од стране МУП-а УКП-а 03/4-3-1 број 230-345/08 од 24.12.2009.године, Записника о претресању стана и других просторија МУП-а РС, УКП-а 03/4-3-1 број 230-345/08 од 24.12.2009.године, Потврде о привремено одузетим предметима издате од стране МУП-а УКП-а 03/4-3-1 број 230-345/08 од 24.12.2009.године, увидом у списе Жупијским судом у Осијеку бр 14/04 и то Записника о увиђају састављеног од стране СУП-а Барања, Бели Манастир број 03/1-КУ-28/91 Од 10.10.1991.године, записника о увиђају састављеног у име СУП-а Барања-Бели Манастир број 03/1-КУ-15 од 27.11.1991.године, Записника састављеног од стране Жупанијског суда у Осијеку бр. КИО-471/00 од 15. новембра 2000. године, Записника састављеног од стране Жупанијског суда у Осијеку бр. КИО-471/00-44 од 12. новембра 2000.године, Записника секције бр. 419/00 Клиничке болнице Осијек-

Завод за патологију и судску медицину, Записника секције бр. 418/00 Клиничке болнице Осијек-Завод за патологију и судску медицину, Записника секције бр. 416/00 Клиничке болнице Осијек-Завод за патологију и судску медицину, Записника секције бр. 417/00 Клиничке болнице Осијек-Завод за патологију и судску медицину, Извадка из матице умрлих издат од стране Осјечко-Барањске жупаније, испостава Бели Манастир, Матични уред Бели Манастир бр.223-04/00-02/773 од 24. августа 2000.године, Извадка из матице умрлих издат од стране Осјечко-Барањске жупаније, испостава Бели Манастир, Матични уред Бели Манастир бр.223-04/00-02/773 од 24. августа 2000.године, Изватка из матице умрлих издат од стране Осјечко-Барањске жупаније, испостава Бели Манастир, Матични уред Бели Манастир бр.223-04/00-02/773 од 24. августа 2000.године, Изватка из матице умрлих издат од стране Осјечко-Барањске жупаније, испостава Бели Манастир, Матични уред Бели Манастир бр.223-04/00-02/773 од 24. августа 2000.године, Трауматолошког листа Опште болнице Осијек, број 13045/91, медицинску документацију о лечењу Ане Барић из Белог Манастира у медицинском центру»Др.Радивој Симоновић» у Сомбору, записника састављеног од стране Жупанијског суда у Осијеку о извршеним ексхумацијама мртвих тела грађана Р.Хрватске страдалих у време грађанског рата 03.новембра 1999.године, Записника секције бр. 409/99 КБЦ Осијек, Клиничког завода за патологију, те је извршио увид у фотографски елаборат СУП-а Бели Манастир број УУ-12/91 у вези догађаја од дана 10.10.1991.године, у фотодокументацију СУП-а Бели Манастир број 03/1-КУ-15/91 у вези догађаја од дана 10.10.1991.године и у Билтен бр. 356/А састављен дана 25./26. 11. 1991.године, извршио увид у Дневников ТВ додатак од 28.08.1991.године, основно и допунско вештачење судског вештака проф.др. Душана Дуњића од децембра 2011.године, налаз и мишљење судског вештака балистичара Милана Куњићића од 20.11.2013. године, и извештај из казнене евиденције за окривљене.

ДОКАЗИ ПРИБАВЉЕНИ ПУТЕМ МЕЂУНАРОДНЕ ПРАВНЕ ПОМОЋИ

Међународна правна помоћ од стране надлежних органа Републике Хрватске је пружена током истраге и главног претреса. У конкретном случају су пружени општи видови правне помоћи као што су саслушање, односно испитивање сведока, достављање извода из казнене евиденције за окривљене, затим дописа којим се сведоци позивају на главни претрес и достављање аката и материјала који су у вези са овим кривичним поступком. Наведене процесне радње су вршене у складу са одредбама Закона о потврђивању Уговора између СРЈ и Републике Хрватске о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима («Службени лист СРЈ, Међународни уговори 1/98»).

Приликом саслушања сведока замолним путем, сведоци су упозоравани на дужност казивања истине и последице давања лажног исказа, у смислу одредаба законодавства Републике Хрватске, као и на своја права у поступку, што указује да су ти искази узети у складу са законодавством Републике Хрватске - правом замољене стране и да нису у супротности ни са домаћим прописима.

С друге стране, у погледу сведока који су приступили на претрес, а претходно су дали изјаве пред судовима Републике Хрватске у које су им и предочаване на претресу, суд је ове изјаве третирао као саставни део исказа сведока, који су били предмет оцене од стране већа.

Читање на главном претресу записника о ранијем испитивању сведока пред надлежним судом Републике Хрватске, а сходно чл.406 став 1 тачка 1 ЗКП-а, суд је ценио у склопу свих других доказа, а посебно у односу на непосредно изведене доказе на главном претресу.

НАДЛЕЖНОСТ СУДА

Одредбама чл. 3, 9 и 10 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине прописано је да је Одељење за ратне злочине Вишег суда у Београду надлежно за вођење поступка за кривична дела из чл. 2 овог Закона, која су извршена на територији бивше СФРЈ, без обзира на држављанство учиниоца или жртве, а ради се о кривичним делима против човечности и других добара заштићених међународним правом и тешким кршењима међународног хуманитарног права извршеним на територији бивше Југославије од 01.01.1991. године, која су наведена у Статуту Међународног кривичног суда за бившу Југославију. Сходно томе, заснована је надлежност Одељења за ратне злочине Вишег суда у Београду за поступање у овом кривичном поступку.

ДРУШТВЕНО-ПОЛИТИЧКА ЗБИВАЊА У ОПШТИНИ БЕЛИ МАНАСТИРУ ПЕРИОДУ ОД КРАЈА АВГУСТА ДО ДЕЦЕМБРА 1991, ФУНКЦИЈЕ И ДЕЛОВАЊЕ ОПТУЖЕНИХ

Општина Бели Манастир се налази на територији Барање која је од почетка ратних сукоба између ЈНА и припадника САО Крајине Барање и Западног Срема са једне стране и припадника ЗНГ и МУП-а са друге, припала под власт САО Крајине. У Белом Манастиру је постојао СУП чији су припадници били и окривљени. Ову чињеницу окривљени нису спорили. Изјаве окривљених да су били припадници СУП-а Бели Манастир су потврђене и изјавама бројних сведока испитаних током

поступка. Међу њима су бивши припадници СУП-а, које изказе је суд прихватио као јасне и међусобно сагласне, па је тако

Сведок Радослав Здјеларевић, који је био начелник СУП-а Бели Манастир од 03.08.1991 до 15.01.1992.године потврдио да је у оквиру СУП-а постојала јединица на чијем челу је био Милан Јарић. У тој јединици су били Бертић, Вукшић и Стригић. Након рањавања и завршеног лечења Зоран Вукшић је често долазио у просторије СУП-а, виђао га је да носи уноформи. Хрњак је био у станици милиције у одељењу за саобраћај, начелник му је био Бертић Војо, а пре тога је радио у Одељењу граничне полиције. Задатак јединице којој су припадали Вукшић, Бертић и Стригић је била да иду на прву линију фронта, да осигуравају објекте и «чисте» терен, односно иду у акцију и чисте терен од заосталих припадника непријатељских снага.

Сведоци Томо Совић, Дмитар Јанус, Владан Љубинковић, Светозар Парента, Душан Маџарац, Војин Бертић, Милан Грчић, Милан Јарић, Миле Опачић, који су у критичном периоду били у СУП у Бели Манастир, у својим исказима током поступка, потврђују да су окривљени били запослени у СУП-у Бели Манастир и да је постојала специјална јединица у којој су били окривљени Зоран Вукшић, Велимир Бертић и Слободан Стригић, а да је окривљени Бранко Хрњак у том периоду био у станици милиције у одељењу за саобраћај.

УБИСТВО АДАМА БАРИЋА И ПОКУШАЈ УБИСТВА АНЕ БАРИЋ

Суд је ценио одбрану окривљеног Зорана Вукшића у делу оптужнице обухваћене ставом I -1, који се односи на убиство Адама Барића и покушај убиства његове супруге Ане Барић и нашао да је она осмишљена у циљу избегавања кривичне одговорности.

Наиме, окривљени Зоран Вукшић је у поновљеном поступку остао код раније дате одбране када је навео да је изјава Ане Барић изрежирана и да јој је неко ту изјаву написао, да он нема везе са убиством Адама Барића и рањавањем Ане Барић. Тачно је да је њихове синове познавао, али не познаје Ану и пок. Адама Барића. Испред њихове куће је био само један пут, пре него што је рањен у Биљу 03.09.1991.године и тада је једино могла Ана Барић да га види, али тада није имао завој преко руке, односно није био рањен. Она је једино могла да га види са завијеном руком после рањавања, и то негде у граду, дакле након овог критичног догађаја који му се ставља на терет. Навео је да није тачно да је Барићима пре рата носио пошту. Он никада у центру града није радио као поштар. У то време је био млад поштар и старије колеге му нису дозволиле да ради у

центру града, тако да су његови рефни били приградска насеља и околна села.

Суд је нашао да је оваква одбрана нелогична, неуверљива и супротна осталим изведеним доказима и то пре свега исказом саме оштећене, која је у току целог поступка, а давала је исказ три пута, био уверљив, доследан, логичан и јасан, а који је потврђен и другим изведеним доказима

Наиме, у свом исказу сведок оштећена Ана Барић потврђује да су два човека, од којих је један био у униформи, а други у цивилу, дошли код њих кући и позвали њеног мужа и њу да крену са њима ради идентификације. Нису знали куда иду. Одвезли су их ципом до једног места на коме их је чекао Зоран Вукшић који је стајао поред цивилних кола, у цивилном оделу светлије боје, са повезом преко руке. Да се ради о окривљеном сведок потврђује и тиме што наводи да истог лично познаје као локалног поштара.

Када су њен муж Адам и она изашли из ципа, Зоран Вукшић им је показивао где да стану. Говорио им је да иду уназад све док се она није окренула и видела да су дошли поред једног јарка. Мислила је да треба неког из јарка да идентификују. Тада је Зоран Вукшић два пута питао њеног мужа Адама где су им синови, а супруг је одговорио да не зна. Након тога Зоран Вукшић је пуцао два пута у њеног супруга. Док је Вукшић пуцао у њеног мужа гледала се лицем у лице са њим. Након пуцњева она се окренула ка мужу који је пао, сагла се и покушала да му помогне да устане, након чега је осетила да јој је кроз врат и раме пролетело нешто вруће и након тога је изгубила свест и не зна шта се даље дешавало док се није освестила и видела да је њен супруг мртав, а она рањена у пределу врата.

Овакав исказ сведока о смрти њеног супруг у сагласности је са записником састављеним од стране Жупанијског суда у Осијеку о извршеним ексхумацији од 03.новембра 1999.године и записника секције бр. 409/99 КБЦ Осијек, Клиничког завода за патологију од 03.новембра 1999, из којих произилази да је на гробљу у Белом Манастиру, на лок. 4 број 210, ексхумиран Адам Барић, а да се његов индетитет утврђује на основу анатомских особина скелета, статуса зуба као и пронађених одевних предмета, те да је смрт наступила услед свеобухватних вишеструких прелома костију свода и базе лобање што указује на тешку трауматску деструкцију главе, односно на насилну природу смрти.

Суд је Ани Барић поклонио веру и прихватио њен исказ у делу у коме је препознала окривљеног као лице које је убило њеног супруга и покушало да убије њу, јер је у току поступка и то пред истражним судијом а касније и на главном претресу потврдила да Зорана Вукшића

тзв. Жутог познаје од раније да је исти био поштар који им је доносио пензије. Посебно уверљив је део исказа оштећене која је на главном претресу потврдила да се са окривљеним гледала очи у очи.

Суд није прихвати одбрану окривљеног који је навео да никад није носио пошту у центру града где је живела Ана Барић и његовој околини већ да је то био реон старијих колега, а да је он као млад поштар имао реоне по околним местима и по периферији Белог Манастира јер је у супротности како са исказом сведока оштећене тако и са исказом сведока Ђуре Опачића који је изјавио да је живео десет минута пешке од центра града и да је Зоран Вукшић и њему носио пошту пре рата, па се на овај начин се потврђује исказ сведока оштећене.

Исказ оштећене сведока да је окривљени покушао да је убије и да је иста задобила повреде у пределу врата, потврђено је и медицинском документацијом и то Листом анестезије од 10.10.1991.године, извештајем о прегледу крвне слике од 15.10.1991. године, отпусном листом бр.13.926/91-436/91, документацијом о лечењу интензивне терапије и историје болести и са отпусном листом бр.13.926/91-436/91 и фотографским елаборатом СУП-а Бели Манастир број УУ-12/91,са налазом и мишљењем вештака проф. др. Душана Дуњића од 15.12.2011.године, као и са његовим исказом датим на главном претресу од 13.03.2012.године.

Из ових доказа произилази да се код оштећене ради о три убода, односно убодине. Свака од ових убодина, у левом кључњачином пределу са леве стране, испод доње вилице и са десне стране испод доње вилице представљају ране које су настале шиљком или оштрицом неког механичког оруђа по типу ножа. Свака од убодина појединачно процењена у време nanoшења представљала је тешку телесну повреду с тим да у укупном збирном дејству представљале и опасну по живот, значи постојала је конкретна опасност по живот због оштећења органа и због искрварења које је било. Према карактеристикама свих ових повреда може да се закључи да су све три убодине могле да настану у једном кратком интервалу, једна за другом с тим да не може да утврди редослед њиховог nanoшења. Убодине са леве и десне стране врата у подвиличном пределу изнад левог кључњачиног предела настале су активном замахом шиљка и оштрице што значи да је оштрица држана у руци. Сечиво је имало путању ка унутра и наниже, тако да лице које је држало повредно оруђе је могло да стоји изнад оштећене или у истој равни али је морало да има замах руке који је ишао одозго на доле, јер је замах руке тај који опредељује правац канала. Констатоване повреде о којима је вештак дао мишљење искључују апсолутно сваку могућност да је могуће да су наступиле последице од употребе ватреног оружја. Изјава оштећене Ане Барић да је погођена са два пројектила нема ниједну потврду у медицинској документацији у којој је јасно наглашено да се ради о

убодним ранама и описани су канали. У медицинској документацији јасно стоји да се ради о убодинама, значи нигде се не каже *vulnus scloperarium* него *vulnus punctum* и тако су и описане са каналом и са пресецањем крвних судова. Суд је налаз и мишљење судског вештака проф. др Душана Дуњића прихватио у целости јер је дат објективно и у складу са правилима струке.

Имајући у виду напред наведени налаз и мишљење вештака, исказ сведокиње оштећене, као и друге приложене доказе, суд је нашао да нема сумње да је ове инкримисане радње учинио Зоран Вукшић, односно да неспорно произилази да је окривљени убио Адсама Барића, а са више убода ножем покушао да лиши живота оштећену. Као прво, једино је окривљени Вукшић био у непосредној близини оштећене, јер је сведокиња оштећена изјавила да је непосредно пре него што је пуцао на њеног мужа Зоран Вукшић био сам и да око њега није било никога, односно да су двојица која су их довезла остала код ципа 30 метара даље од њих, а да је чим се сагла ка супругу осетила је да јој је кроз врат и раме пролетело нешто вруће и пала у несвест. Ово указује да није било времена да двојица која су стајала крај ципа у кратком времену дотрче и избоду оштећену, већ је у том тренутку крај ње једино био окривљени Вукшић. Друго, начин на који вештак на главном претресу наводи да су могле да настану повреде код сведокиње оштећене, односно да је сечиво имало путању ка унутра и наниже, тако да лице које је држало повредно оруђе могло је да стоји изнад оштећене, у сагласности је са описом догађаја од стране сведокиње оштећене да је била сагнута над мужем који је предходно погођен из пиштоља, што потврђује да се у тренутку када је окривљени Вукшић задао повреде стајао изнад оштећене која се сагла да помогне супругу.

Суд је ценио и део исказа оштећене Ане Барић која је изјавила да је Зоран Вукшић у њу пуцао из пиштоља, и да су повреде настале од прострелних рана, па у овом дели није прихватио исказ сведока, а из разлога што је такав исказ у супротности са налазом и мишљењем вештака проф. др. Душана Дуњића, и приложеном медицинском документацијом, из којих несумњиво произилази да су ране које је оштећена задобила убодне ране.

Иако сведок оштећена у својим исказима у истрази и на главном претресу говори да је задобила повреде од пиштоља, она увек те повреде описује као да јој је нешто вруће пролетело кроз врат и раме, а да је у том тренутку окренута од окривљеног и сагнута над супругом, па не види окривљеног Вукшића који се налази иза ње. На главном претресу је изјавила да је видела окривљеног Вукшића да држи пиштољ у руци, али непосредно пре него је он пуцао у њеног мужа. Након што је пуцао у њеног мужа она се окренула и сагла се ка мужу да му помогне и том тренутку је осетила да јој је нешто вруће пролетело кроз тело. Овакве

изјаве представљају једну уверљиву и логичну целину ако се има у виду чињеница да се након што је пуцано у њеног мужа она окренула ка њему, па тако по оцени суда није ни могла са сигурношћу да види којом врстом оружја или пак оруђа јој се наносе повреде. Она је верно и јасно објаснила последице односно бол тих улазних рана, а такође суд је ценио да је била у стању великог шока, јер је претходно видела да јој је супруг погођен из пиштоља и да је пао, због чега овај део њеног исказа треба ценити у склопу целог догађаја, односно да је бол који је осетила у тренутку наношења повреда повезала са пиштољем који је је непосредно пре тога окривљени Вукшић имао у руци и из ког је пуцао у њеног мужа. Ове околности ни на који начин не искључују да је окривљени ове повреде нанео ножем као и да је при себи у том тренутку имао нож, јер и сам окривљени у својој одбрани наводи да је са собом увек носио ловачки нож дужине око 15 цм, који је користио како сам наводи за доручак.

Иако окривљени тврди да је са собом увек носио револвер „Смит и Весон“, то такође не искључује да осим овог револвера није носио и друго оружје, као што је пиштољ, а имајући у виду да се и на снимку Радио телевизије Београд од 28.08.1991. године, у прилогу о ослобођању Белог Манастира у коме Зоран Вукшић даје интервју види да окривљени осим револвера носи и пиштољ који му се налази на појасу са десне стране, а и сам окривљени у својој одбрани наводи да је приликом доласка у СУП задужен са личним наоружањем, дугим и кратким оружјем.

Чињеницу да је оштећена Ана Барић изјавила да је Вукшић средње висине, суд је ценио и нашао да није од битног утицаја на одлучне чињенице које би имале везе са утврђивањем идентитета окривљеног Вукшића, имајући у виду да оштећена лично познаје окривљеног као поштару, а при томе суд је имао у виду и велики страх, несвакидашњу и ненадану ситуацију у коме се оштећена у том тренутку наша, у којој је пред њеним очима убијен муж, а она тешко рањена.

Да је окривљени ово дело извршио посредно потврђују и сведоци који су изјавили да се у Белом Манастиру након убиства Адама Барића покушаја убиства Ане Барић причало да је то дело извршио окривљени Зоран Вукшић. Тако оштећени Јован Наранца, житељ Белог Манастира, наводи да је чуо да је окривљени Зоран Вукшић убио Адама Барића на некој пустари по имену Судараш, сведок оштећени Марко Марић такође је чуо да је окривљени Зоран Вукшић учествовао у убиству и рањавању Ане и Адама Барића. Оваква сазнања о убиству Адама Барић и покушаја убиства његове супруге потврђују и сведоци, тада полицајци СУП-а Бели Манастир и то Радослав Здјеларевић секретар СУП-а Бели Манастир, који је у свом исказу пред полицијом наводи да је од оперативца Обрадовића и Ускоковића сазнао да је ово кривично дело учинио Зоран Вукшић и Зоран Маџарац, да је Вукшић то негирао, али је Маџарац испричао да је Вукшић пуцао са два или три метка у правцу Адама Барића и да је више пута убо

жену у врат. Сведок Ускоковић, такође полицајац, изјављује да је од Милорада Обрадовића сазнао да му је оштећена Ана Барић саопштила да је лице које је убило њеног мужа и ранило њу, поштар кога она познаје чији је надимак Жути. Такође сведок Душко Ненадовић у свом исказу пред полицијом потврђује да се у месту причало да је ово дело урадила Жућина група.

Суд је овакве исказе сведока у потпуности прихватио као јасне логичне и у сагласности са другим изведеним доказима, при томе суд је имао у виду да су сведоци, из реда полицајаца, касније пред истражним судијом и на главном претресу изменили свој исказ негирајући да су ишта знали о извршиоцима овог кривичног дела, па је суд оценио да је оваква измена исказа покушај да умање кривичну одговорност окривљеног, тако и да на овај начин отклоне могућу сопствену одговорност што иако су знали за извршиоца нису ништа предузели иако је то била њихова обавеза.

Суд је у поновљеном поступку одбио предлог одбране окривљеног Вукшића за поновним саслушањем оштећене Ане Барић на околности да ли су повреде оштећене могле да настану искључиво сечивом или можда пројектилом, имајући у виду пре свега да је оштећена три пута давали свој исказ и да га није мењала, да су јој на претресу постављана питања у вези настанка повреда од сатране свих учесника у поступку, па суд налази да имајући у виду напред наведено овакво испитивање само довело до одуговлачења поступка. Суд је одбио и предлог одбране за допунским налазом и мишљењем вештака др. Душана Дуњића, имајући у виду да вештак у свом налазу и мишљењу а касније и на главном претресу јасно и недвосмислено изјавио да су ране на врату оштећене настале од сечива и да овакве повреде не могу настати од дејства пушчаног метка. Суд је имајући у виду овако дат налаз и мишљење др. Душана Дуњића као и разлоге због чега суд није прихватио део исказа оштећене Ане Барић у којем је навела да је окривљени у њу пуцао из пиштоља недвосмислено утврдио да су у конкретном случају потврђени наводи из оптужнице да је окривљени Зоран Вукшић повредио правила међународног хуманитарног права и то одредбе чл. 3 став 1 тачка 1. под а) IV Женевске конвенције и правила из чл. 4 став 1 и 2 тачка а) Протокола II тако што је пуцао у Адама Барића и на лицу места га убио, а оштећеној Ани Барић задао три убодне ране у пределу врата и тиме јој нанео тешке телесне повреде опасне по живот, којима она није подлегла, због чега је дошло до насиља над животом и до убиства односно покушаја убиства, које описане радње представљају једну од алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 став 1 КЗ СРЈ

РАЊАВАЊЕ ЈОСИПА ВИДА

Да је окривљени Зоран Вукшић извршио радње описане под ставом I тачка 2 пресуде утврђено је из следећих доказа и то:

Из одбране окривљеног Зорана Вукшића који наводи да је критичног дана учествовао у нападу на село Козарац, а што потврђују и окривљени Бертић и Стригић, као и сведоци припадници СУП-а Бели Манастир који су учествовали у нападу. Тако у својој одбрани окривљени Велимир Бертић наводи да је у нападу на село Козарац био са Зораном Вукшићем, да су на почетку напада били заједно али да су се после раздвојили. Окривљени Слободан Стригић такође потврђује да је у акцији на село Козарац учествовао Зоран Вукшић.

Сведок Милан Јанус, припадник јединице СУП-а и сведок Милан Јарић командант те јединице и полицајац Никола Алајица, житељи Козарца потврђују да је окривљени Вукшић са још неким припадницима јединице кренуо у акцију на село.

Такође неспорно је да је приликом ове акције Јосип Вид цивилно лице задобио тешке телесне повреде у виду прострелних рана у пределу обе потколенице, а што произилази из исказа оштећеног, који исказ је потврђен и извештајем Трауматолошког листа Опште болнице Осиек, број 13045/91, где је утврђено да је Јосип Вида, примљен у болницу дана 28.08.1991.године, на дан напада на село, због задобијене повреде обе потколенице задобијене пуцњима из ватреног оружја.

Да је окривљени био у делу Козарца и кретао се главном улицом у којој се налази кућа оштећеног Јосипа Вида потврђују сведоци Никола Алајица и Јосип Шипош који наводе да су критичног дана видели окривљеног Вукшића да се креће главном улицом, то јест улицом где је кућа оштећеног Јосипа Вида.

Оштећени који је у току поступка више пута испитан од самог почетка означава окривљеног као лице које га је ранило у дворишту. Оштећени јасно и уверљиво описује како је дошло до његовог рањавања, наводећи да је у раним јутарњим часовима дошло до напада на село Козарац, да су после извесног времена, код њега у двориште ушла два лица, од којих је један био окривљени Зоран Вукшић. Окривљени му је док је стајао на улазним вратима пришао, извадио пиштољ и викнуо где му је оружје, а када је одговорио да га нема, опалио из пиштоља и погодио га у десну ногу у пределу колена и у леву ногу у потколеницу. Оштећени је појаснио да окривљеног Вукшића добро познаје још од пре рата, јер је пар пута долазио са ветеринаром Радетом или Радаковићем код њега кући и да је седео за његовим столом и да су скупа пили.

Наводе оштећеног сведока посредно потврђују и саокривљени и сведоци који су навели се у полицији и самом Белом Манастиру говорило да је окривљени Вукшић пуцао у ноге оштећеном па тако:

У својој одбрани окривљени Слободан Стригић наводи да су добили информације да је Зоран Вукшић Жути наводно пуцао неком човеку кроз обе ноге, сведок Стјепан Ткалец, житељ села Козарац потврђује такође да је чуо да је окривљени Зоран Вукшић ранио оштећеног Јосипа Виду.

У конкретном случају утврђено је да је окривљени Зоран Вукшић повредио правила међународног хуманитарног права и то одредбе чл. 3 став 1 тачка 1. под а) и ц) IV женевске конвенције и правила из чл. 4 став 1 и 2 тачка а), е) и х) Протокола II тако што је оштећеном Јосипу Виду, који је био цивил, пуцајући из пиштоља у ноге му нанео тешку телесну повреду која радња представља напад на телесни интегритет и као такве представља једну од алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 став 1 КЗ СРЈ

ПОВРЕДА ТЕЛЕСНОГ ИНТЕГРИТЕТА И НЕЧОВЕЧНО ПОСТУПАЊЕ

У односу на радње извршења описане под ставом I тачка 3 оптужнице окривљеном Зорану Вукшићу стављено је на терет да је приликом хапшења и у просторијама СУП-а Бели Манастири наносио повреде телесног интегритета и нечовечно поступао према већем броју цивилних лица суд је утврдио на основу исказа оштећених сведока и то:

Драгана Скеленије који је навео да су се у подруму искључиво налазила лица несрпске националности, и да су сваки дан долазили многи људи између осталих и Зоран Вукшић звани „Жућо“ који су их тукли рукама, ногама и палицама.

Стјепана Ткалеца који је током поступка изјавио да је одведен у подрумске просторије СУП-а и тек након три дана је одведен код полицијског инспектора на саслушање. Пре тог саслушања тукао га је Зоран Вукшић гуменом палицом и ногама тако да је по телу имао велики број повреда. Дана 03.септембра 1991.године је одвежен за Борово Село, а након тога и размењен.

Из исказа оштећеног **Ивана Белаја** суд је утврдио да је од стране српских снага одведен у подрум СУП-а Бели Манастир и смештен у

просторију заједно са својим професором Павом Земљаком и његовим сином Владимиром. Тамо је провео 5-6 дана. Скоро сваки дан је добијао батине од Зорана Вукшића званог „поштар“, који је био висок и плавокос човек.

Споменко Далић наводи у свом исказу да је приведен од стране припадника српских снага и да га је Зоран Вукшић испред зграде СУП-а сачекао и почео да га бије са неком палицом по телу, а тукао га је и по глави. Након што га је истукао пустио га је кући.

Из исказа оштећеног Стипе Абришине произилази да је почетком септембра 1991. године, ухапшен и одведен у просторије СУП-а Бели Манастир где су га саслушавали и малтретирали бројни људи међу којима је био и Вукшић Зоран.

Из исказа оштећеног Јована Наранце суд је утврдио да је крајем августа 1991.године, одведен у СУП Бели Манастир. Тамо га је тукао Зоран Вукшић звани „Жућа“ и то са једном палицом која је направљена од телефонског кабла. У то време окривљени је имао браду, револвер и нож за појасом. У притвору је провео 12 дана док није отишао на размену.

Оштећени Марко Томић наводи да је 28. августа 1991.године одведен из свог села Торјанци у СУП Бели Манастир. Покупили су га припадници милиције САО Крајине са неким теренским возилом, заједно са Павом Франићем и Јосипом Ћосићем и одведен је у СУП Бели Манастир. Затворили су их у ћелију која се налазила у подруму зграде у којој је било више људи. У притвору је био седам дана. Човека који их је тукао су звали „поштар“. Касније је сазнао да је то Зоран Вукшић. Имао је жуту браду, био је крупан и висок. Често је долазио у ћелију и тукао њега и остале притворенике палицом. Палицом је тукао и Јосипа Ћосића. Сви из његове ћелије су морали да певају четничке песме. Ко би певао добијао је мање батина.

На основу исказа оштећеног Марка Марића суд је утврдио да је лишен слободе у августу 1991.године, у Белом Манастиру. Након тога спроведен је у притвор СУП-а Бели Манастир. Тамо је провео неколико дана, а био је смештен у подрумској ћелији са осталим притвореницима. Долазио је Зоран Вукшић и терао их да певају песме, а ко не би певао, добијао би батине. Тукао га је Зоран Вукшић неком батином. Често су га водили у „Неимар“ где је био смештен штаб и тамо му је Зоран Вукшић ставио велики сребрни пиштољ у уста и претио да ће га убити. Успео је да изађе из притвора захваљујући једном човеку српске националности.

Оштећени Паво Франић је током поступка изјавио да је ухапшен крајем августа 1991.године, и заједно са оштећеним Марком Томићем одведен у просторије СУП-а Бели Манастир. Смештен је у притворске

јединице. Тамо су њега и остале притворенике саслушавали, тукли, оптужујући их да су усташе. У том батинању посебно се истицао Вукшић Зоран звани „Жућо“ који је свакодневно тукао људе. Њега је окривљени Вукшић тукао само једном и то у току ноћи, када је ушао у просторију где је био смештен, позвао га на средину, рекао му да клекне, да стави руке за врат, а затим га је палицом ударао по целом телу. Када га је истукао за пасом је имао нож и тада му је рекао да ће да га оперише. У притвору је био око 10 дана након чега је одвежен у Борово Село на размену.

Из исказа Славка Залаја, оца Гордана Залаја утврђено је да су крајем августа 1991.године, припадници српских снага упали у његову кућу и истукли њега и сина. Наводно су тражили оружје. Били су у маскирним униформама. Њега су одвели у СУП, а син је остао код куће. Његовог сина је тукао Зоран Вукшић кога је знао као поштару у Белом Манастиру, био је у маскирној униформи, био је јаче грађе, физички јак, висок, са коврцавом плавом косом.

Драгутин Боровечки је изјавио да су у лето 1991. године у његову породичну кућу дошли припадници СУП Бели Манастир, међу којима је био и Зоран Вукшић звани „Жућа“. Њега и његову супругу су одмах истерали из куће и одвели их у другу кућу. Тамо је претучен и избијено му је 10 зуба и сломљена два ребра. Окупирану Барању напустио је заједно са својом супругом у децембру 1992.године јер је живот његове породице и осталих припадника несрпске националности био јако тежак.

У вези повреде телесног интегритета оштећеног Емила Иванића у притвору СУП-а Бели Манастир, односно да је окривљени Зоран Вукшић тукао оштећеног, суд је утврдио на основу изјава које су давале бројни сведоци оштећени, тако оштећени Јосип Горуп, Паво Франић, Мато Филиповић, Драган Скелеџија и Марко Томић потврђују да се са њима у притвору налазио и Емил Иванић. Ови сведоци такође наводе да је Зоран Вукшић тукао Емила Иванића тако што га је тукао палицом и ногама све док овај није пао на под од удараца, а док га је тукао све време га је питао што му није дао да иде у криволов. Јосип Горуп и Мато Филиповић објашњавају да им је Иванић објаснио да је Зорана Вукшића ухватио у криволову пре рата, и да не може да верује да га сада један човек, мислећи на Вукшића, туче јер га је пријавио да је био у криволову.

О хапшењу и боравку у притвору СУП-а у Белом Манастиру, нечовечном поступању у притвору и повређивању телесног интегритета оштећених **Паве и Владимира Земљака** суд је утврдио на основу исказа сведока и оштећених, јер суд није могао да саслуша Паву и Владимира Земљака, пошто су исти убијени након одвођења на размену у Борово Село 1991.године, а пронађени су у заједничкој гробницу у Ћелијама током 2000.године.

Сведок оштећени Иван Белај, Паво Фрањић, Јосип Горуп, Марко Марић, Јован Наранца, Стјепан Ткалец, Фрањо Јох, Дане Бранковић, Мишо Балатинац, Горан Антић потврђују да су у притворским јединицама СУП-а Бели Манастир са њима били отац и син, Паво и Владимир Земљак. Такође сведоци оштећени потврђују да је Зоран Вукшић тукао притворенике Паву и Владимира Земљака. Тако сведоци оштећени Јован Наранца, Фрањо Јох, Мишо Балатинац описују да су видели да је окривљени Зоран Вукшић ова лица тукао рукама и палицом по телу.

Овакве исказе сведока потврђују и оштећени који су такође били једно време у притвору али нису били присутни када је окривљени Вукшић тукао Паву и Владимира Земљака, али су о овоме имали посредна сазнања. Тако оштећени Стјепан Ткалец, Паво Фрањић и Јосип Горуп наводе да су чули док су били у притвору, да је Земљаке тукао Вукшић, а што је касније сведоцима, Пави Фрањићу и Стјепану Ткалецу потврдио у разговору и сам Паво Земљак који навео да их Вукшић туче. Да су оштећени били тучени у притвору произилази и из исказа сведока Данета Бранковића, полицајца који наводи да је када је код њега приведен на саслушање Паво Земљак исти био мало плав по лицу и телу.

О хапшењу и боравку у притвору СУП-а у Белом Манастиру, нечовечном поступању у притвору и повређивању телесног интегритета **оштећеног Јосипа Ћосића** суд је утврдио на основу исказа оштећених који су и сами били у притворским јединицама СУП-а Бели Манастир. Тако из исказа оштећених Драгана Скелечије, Стјепана Ткалеца, Ивана Белаја, Марка Томића, Мате Филиповића, Јосипа Горупа, суд је утврдио да је оштећени Јосип Ћосић био у притвору СУП-а у Белом Манастиру и да је био у једној од ћелија у којој је боравио неколико дана. Такође на основу исказа оштећених Стјепана Ткалеца, Драгана Скелечије и Ивана Белаја суд је утврдио да је окривљени Вукшић оштећеног Јосипа Ћосића тукао палицом и да је био изубијан од батина као и да га је терао да певају четничке песме. Суд је ценио нарочито исказ оштећеног Марка Томића коме је суд поклатио веру, а који је навео да је њега и Јосипа Ћосића окривљени тукао палицом по леђима и терао их да певају „четничке песме“.

У вези повреде телесног интегритета **оштећеног Хуга Мариновића** суд је на основу исказа сведока оштећених Драгана Скелечије, Мате Филиповића, Марка Томића и Стјепана Ткалеца утврдио да је Хуго Мариновић био са њима у просторијама за задржавање и да је окривљени Вукшић Зоран истог тукао палицом.

Да је **оштећени Тавез Антал** био ухапшен у Каранцу 24.08.1991. године и одведен у затвор у просторије СУП-а Бели Манастир

где су га многи људи, међу којима и Зоран Вукшић звани „Жућо“, тукли ногама, рукама и пендреком, односно палицом, произилази из исказа сведока Јована Наранце, Драгана Скелечије, Стјепана Ткалеца, Жељана Јонека и Марка Марића.

Суд је ценећи исказе напред наведених оштећених и сведока исте у потпуности прихватио. Наиме, сви испитани оштећени верно су описивали оптуженог као лица која су их тукло и малтретирали, неки су окривљеног знали од раније, а неки су о његовом индентитету сазнали од других притворених лица која су их познавала, а окривљеног су препознали и приликом испитивања у самој судници. Опис окривљеног Вукшић Зорана који су дали оштећени у потпуности се поклапа са изгледом окривљеног из тог периода а што се види и на снимку Дневниковог додатка РТВ Београд од 28.08.1991.године, као и са описом окривљеног од стране других сведока.

Суд је прихватио исказе оштећених о томе да су их окривљени у просторијама притвора тукао палицама и ногама као и да је нечовечно поступао према ухапшеним и приведеним лицима, јер су искази јасни, животни и пуни детаља.

Иако у исказима сведока постоје сличности у извесним детаљима, суд није прихватио тезу одбране да су ови сведоци усаглашавали своје исказе, јер на то указују различити описи појединих детаља, а оваква разлика по оцени суда, постоји због чињенице да су оштећени били у посебном психичком стању јер је у притвору владала атмосфера терора и страха за голи живот коме су оштећени били непрестано изложени. Такође суд је имао у виду и да су ови сведоци у врли кратком временском периоду били у притвору и да су многи од њих били и заједно у притвору, па је логично да им се искази подудараја. Након пуних двадесет година од догађаја, не може се искључити могућност да неки оштећени у зависности од својих личних способности перцепције, не могу верно да понове оно што су изјавили у некој од својих ранијих изјава датих пре десет и више година, када им је сећање на догађаје било ближе и свежије, али ова околност не мора у сваком случају да значи да је исказ тог оштећеног у погледу радњи за које он сведочи, непоуздан и неприхватљив као доказ да је управо окривљени извршио одређене радње.

У конкретном случају утврђено је да је окривљени Зоран Вукшић повредио правила међународног хуманитарног права и то одредбе чл. 3 став 1 тачка 1. под а) и ц) IV женевске конвенције и правила из чл. 4 став 1 и 2 тачка а), е) и х) Протокола II тако што је оштећене ближе напред наведене тукао рукама, ногама и палицама, терао да певају „четничке песме,, , да се међусобно шамарају, а која радња представља напад на телесни интегритет и нечовечно поступање и као такве представља једну

од алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 став 1 КЗ СРЈ

УБИСТВО ПОЈЕДИНИХ ЦИВИЛНИХ ЛИЦА (УБИСТВО ЧЕТИРИ ЧЛАНА ПОРОДИЦЕ ЧИЧАК)

Да су четири члана породице Чичак, лишени живота на напуштеном салашу Карашево, потврђују у својим одбранама окривљени Вукшић Зоран, Стригић Слободан и Хрњак Бранко који наводе да су лица возилом „марица“ доведени до напушеног салаша, и да су затим сва четворица убијени, а што је потврђено и на основу Записника о увиђају састављен у име СУП-а Барања-Бели Манастир број 03/1-КУ-15 од 27.11.1991.године-редни број 54 страна 137-139, где се констатује да су четири члана породице Чичак нађени мртви на салашу Карашево.

Суд је у односу на поједине радње саокривљених при довођењу чланова породице Чичак на салаш Карашево и њиховом извођењу на место где су убијени, делимично прихватио одбране окривљених које нису у супротности са осталим изведеним доказима, изјавама сведока и налазом и мишљењем судских вештака Милана Куњадића и доктора Душан Дуњића, ово стога што су износећи своје одбране окривљени покушавали, пребацујући кривицу на остале учеснике у овом догађају, да умање своју улогу у извршеном кривичном делу.

Суд је прихватио одбрану окривљених Стригића и Хрњака да су од стране Вукшића и Маџарца према коме је поступак раздвојен позвани да одвезу оштећене у Јагодњак као и да је окривљени Вукшић наредио да се са возилом скрене ка напуштеном салашу, ово стога што се у овом делу одбране окривљених Стригића и Хрњака подударају у битним детаљима, као и да су сагласне са исказима сведока Анђе и Јадранке Чичак и сведока Радослава Здјеларевића.

Сведоци Јадранка и Анђа Чичак потврђују да су у јутарњим часовима окривљени Вукшић Зоран и Маџарац Зоран дошли у двориште породице Чичак и наредили да се сви мушки чланови, које у том тренутку нису нашли код куће јаве у станицу милиције Бели Манастир. Да је окривљени Вукшић био у преподневним часовима у породичној кући Чичкових потврђује и сам окривљени који је навео да је дошао до куће али да није излазио из возила, а што суд није прихватио имајући у виду исказе сведока Јадранке и Анђе Чичак које су навеле да су са Вукшићем разговарали у дворишту породичне куће да истог познаје јер су заједно

ишли у школу. Неспорно је да су мушки чланови породице Чичак у поподневним часовима отишли у станицу милиције Бели Манастир јер су виђени како од окривљеног Стригића и тако и од других сведока међу којима и од сведока Радослава Здјеларевића, који је навео да је видео да је Мацарац уводио породицу Чичак у задњи део комбија. Такође је неспорно да су од стране окривљених Чичкови одвезени из станице и да су се зауставили на напуштеном салашу Карашево, што потврђују окривљени у својим одбранама.

У односу на наводе у оптужници и да је окривљени Хрњак критичног дана био у дворишту породице Чичак, суд није могао на неспоран начин да утврди, јер сведок Јадранка Чичак у свом исказу у истрази наводи да није познавала Бранка Хрњака а да је касније добила од других људи информацију да се ради о Бранку Хрњаку, да је у опису лица које је видела у дворишту навела да се ради о лицу које је рошаво и са великим носем, а што не одговара опису Хрњака. Такође и окривљени Стригић у својој одбрани наводи да је критичног дана у дворишту није видео Хрњака већ само окривљеног Вукшића и Мацарца, па из тих разлога суд није могао прихватити ове наводе.

Суд није могао да прихвати одбрану окривљеног Вукшића да је одвођење Чичкових организовао Хрњак и Стригић а имајући у виду напред наведене исказе сведока и одбрану Хрњака и Стригића које је суд у овом делу прихватио. Нелогично је да окривљени Хрњак који је непуних месец дана пре овог догађаја дошао из Западне Славоније и који не познаје ни мештане ни околину организује убиство људи које и не познаје и упуту возило на пусти салаш. Суд налази да окривљени Вукшић као ловац познаје околину Белог Манастира, а што произилази и из навода самог окривљеног Вукшића који је навео у својој одбрани да добро познаје пречицу до Јагодњака. Да су ово место раније посећивали ловци произилази и из записника о увиђају и исказу сведока Миленка Стојића који наводи да су на лицу места пронађене зарђале патроне ловачких пушака.

У односу на радње сваког окривљеног у убиству Винка, Мате, Ивана и Анте Чичак, суд је имајући у виду да непосредних сазнања о овим догађајима има само из одбрана окривљених која су противречне и које се разликују од околности које изводио из возила оштећене, које пуцао, које био крај возила када су извођени и да ли су оштећени након убиства померени из ког разлога је суд прихватио одбране окривљених које су у сагласности са материјалним доказима, обдукцијским налазом, приложеном фотодокументацијом, извештај о увиђају, исказима сведока, налазом и мишљењем судских вештака.

Суд је прихватио наводе одбране окривљеног Хрњака који је навео да су сва четворица када се возило зауставило на салашу, изашли из возила, те да су окривљени Вукшић Зоран и Мацарац Зоран према коме је поступак раздвојен, прво одвели Мату Чичка до напуштеног салаша, и да су сва четворица дошли до места где је Вукшић убо Мату Чичка ножем у пределу врата. Овакве наводе одбране Хрњака делимично потврђује и Стригић који у својој одбрани наводи да је видео да је прво лице које је изведено из возила био Мате Чичак.

Да је смрт Мате Чичка могла да настане и као последица убода ножем не искључује ни судски вештак проф.др. Душан Дуњић који наводи да је имајући у виду да се приликом обдукције радило о скелетним остацима без меког ткива, не искључује могућност да је Мате Чичак убоден у пределу врата, али да се оваква повреда не може видети на скелетизованим остацима, сем уколико није дошло до оштећења вратних пршљенова, што овде није констатовано.

Суд није могао са сигурношћу да потврди наводе у оптужници да је окривљени Вукшић након убода ножем у пределу врата пуцао у главу Мати Чичку јер ниједан од окривљених у својој одбрани ово није навео, а суд није са сигурношћу могао утврдити околности ко је од окривљених пуцао у Мату Чичка, да ли су повреде код окривљеног настале после убода у врат од стране Вукшић, из ког је оружја пуцано, односно да ли се ради о револверском или пушчаном метку, јер из приложених доказа као ни из налаза вештака ове околности се нису могле утврдити.

Суд је надаље на основу дела одбране Хрњака, а која је потврђена и налазима и мишљењима вештака, утврдио да је окривљени Вукшић Зоран пуцао у Ивана Чичка на начин како је то описано у оптужници, јер опис убиства овог лица које у својој одбрани даје Хрњак, наводећи да је окривљени Вукшић овом лицу пуцао у главу, у потпуности одговара и налазу и мишљењу судског вештака који је навео да је у Ивана Чичка пуцано из ватреног оружја, и да је код истог дошло до прелома костију главе и десне надлактице који указују да су наведени преломи костију могли да настану услед проласка пројектила испаљеног из ватреног оружја а што одговара опису које је у својој одбрани изнео окривљени Хрњак.

У односу на убиство Винка Чичка суд је прихватио наводе у одбрани окривљеног Хрњака и делимично наводе одбране окривљеног Стригића који су навели да је окривљени Вукшић пуцао у Винка Чичка. Суд је имао у виду да је окривљени Хрњак навео да је видео да је Вукшић пуцао у потиљак, а да из налаза и мишљења професора др. Душана

Дуњића произилази да Винко Чичак нема повреде главе, већ повреде у виду преломе костију грудног коша и леве надлактице доњег краја и десне надлактице који указују да су повреде настале од пројектила, док судски вештак Милан Куњадих у свом налазу наводи да Винко Чичак има четири прострелине на одећи, да је једна на леђима, а три на предњој страни.

Суд је имао у виду да је је окривљени Хрњак видео Вукшића како пуца претходно у главу Ивану Чичку, па је то повезао и са убиством Винка Чичка, јер неспорно постоји једна улазна рана са леђа код Винка Чичка, што се подудара се наводима окривљених Хрњака и Стригића да је окривљени Вукшић пуцао у правцу главе и леђа Винка Чичка. Суд не искључује могућност да иако је оружје било уперено у правцу главе Винка Чичка да је пројектил погодио у у друге делове тела, а имајући у виду и чињеницу да је окривљени Вукшић пуцао левом руком јер му је десна била повређена, а што потврђује и окривљени Стригић који наводи да је окривљени Вукшић пуцао левом руком ослоњеном о десну, што је могло довести до непрецизности у гађању. Такође у телу оштећеног пронађена су три пројектила 7,62 милиметара аутоматске пушке, што потврђује наводе из одбране Хрњака да је Стригић пуцао из аутоматске пушке у правцу већ палих и погођених оштећених.

У односу на убиство Анте Чичка суд је прихватио одбрану окривљеног Хрњака и Стригића у делу у коме наводе да је окривљени Вукшић испалио један пројектил у главу Анти Чичку, пошто је оваква одбрана у сагласности са налазима и мишљењима вештака, али суд није прихватио наводе да је убијен ван места где су убијена остала тројица чланова породице, а из разлога што су оштећени пронађени на једном месту, да су повреде код Винка и Анте по налазу вештака могле настати од стране пушчаних метака, јер према налазу и мишљењу судских вештака Винко Чичак има повреде вишеструке прострелне ране грудног коша и карлице, а Анте Чичак има прострелне ране у пределу потиљка са задње стране и три метка у пределу тела са предње стране, што одговара наводима окривљеног Бранка Хрњака да је након што је Вукшић пуцао у Анту Чичка у пределу главе у његовом правцу Стригић из аутоматске пушке пуцао у Анте Чичка и у правцу осталих оштећених, имајући у виду да су вештаци навели да су прострелне ране на телима напред наведених оштећених могле настати од стране пушчаних метака који развијају велику кинетичку енергију приликом уласка у тело, као и да су у телу Винка Чичка пронађени пушчани метци калибра 7,62. а оштећени се налазе груписано у делу разрушеног салаша који је ограђен зидом и издигнут од осталог земљишта. Да је окривљени Стригић пуцао у Анту Чичка ван овог ограђеног дела не би могао да погоди раније палог Винка нити би оштећења на одећи убијеног Винка и Анте настали из прислона, из чега произилази да је окривљени Стригић када је пуцао из аутоматске

пушке био на месту одакле је могао да погоди пуца и у Анту и у остале већ пале оштећене.

Суд је ценио и наводе одбране окривљеног Стригића да се не ради о пушчаним мецима већ о мецима за пиштољ, па овакву одбрану није могао прихватити, имајући у виду налаз и мишљење вештака Милана Куњадића, као и његов исказ на главном претресу у коме је јасно и прецизно објаснио да не постоји аутоматска пушка калибра 7,65 мм, да је вероватно дошло до грешке у писању као и да се у овом случају према његовом искуству трауме већег обима не могу наносити из пиштоља јер он нема толику снагу и енергију да разара.

Суд није могао да прихвати одбрану окривљеног Стригића да је у страху пуцао у земљу поред себе и да није пуцао у правцу оштећених јер је то у супротности са напред наведеним доказима. Такође током поступка је неспорно утврђено да је аутоматску пушку једино имао Стригић а што потврђује делимично и сам окривљени Стригић у својој одбрани. У покушају да смањи своју одговорност наводи да је тачно да је пуцао из аутоматске пушке у земљу али из страха, што је по оцени суда нелогично и неверљиво и срачунато на избегавање кривичне одговорности.

Да су тела након убиства померена, суд не искључује ту могућност, јер то не искључују ни вештаци у свом налазу и мишљењу. Међутим, на основу досада изведених доказа, имајући у виду фотодокументацију и то фотографије од ф 2 до ф 6 као и изјаве сведока који су се нашли на лицу места, суд налази да је неспорно да ова лица нису преношена до доласка екипе за увућај јер су сва четири лица на истом месту, а што се види на приложеним фотографијама са увићаја. Суд на основу отисака у тлу и блата на деловима одеће оштећених не искључује могућност да су ова лица можда окретана и померена пре доласка полиције али не и преношена а што се види из удубљења кој су тела начинила у тлу, па је суд на основу овог закључио да су оштећени убијени на истом месту где су и пронађени, односно у разрушеном салашу Карашево.

Одбрана окривљеног Вукшића у којој наводи да су окривљени Хрњак и Стригић организатори и да су њих двојица извршили убиство сва четири члана породице Чичак на начин како то описује Вукшић у својој одбрани односно да су их извели, прво Мату Чичка кога су убили а затим и осталу тројицу које су одвели до места где су касније пронађени и исте стрелили. Суд је одбацио и оценио као покушај избегавања кривичне одговорности. Ово стога што је овакву одбрану изнео тек годину дана након што је поступак почео и када је окривљени Вукшић био упознат са

свим доказима и одбранама осталих окривљених те је тако своју одбрану ускладио са прикупљеним доказима. Такође је нелогично је да убиство предводи Хрњак који је тек стигао у Бели Манастир, који не познаје нити овдашње становнике нити место на коме су Чичкови убијени а нема ни никаквих личних разлога за то. Наводи окривљеног Вукшића да су он и Зоран Маџарац стајали крај возила и да нису ни прилазили месту где су егзекуције извршене, само је покушај да се умањи кривична одговорност.

Суд није прихватио ни наводе сведока Бошка Ђурковића да је код њега долазио окривљени Бранко Хрњак, имајући у виду чињеницу да је нелогично да лице које према наводима одбране Стригића чине „услугу“ тако му што му свете сина, долази и сведочи против тог истог лица, већ је суд на становишту да овај сведок који је у пријатељским односима са Стригићевим братом позван да на овај начин покуша да умањи кривичну одговорност окривљеног Стригића.

Суд је ценио и одбрану окривљеног Стригића да је овај догађај пријавио како органима власти у Белом Манастиру тако касније и приликом интеграције и органима власти Републике Хрватске, као и војним органима Републике Србије, па је суд остао при ранијим наводима, односно да је окривљени Стригић на овај начин покушао да смањи своју одговорност по учињеном кривичном делу. Да је окривљени хтео да пријави овај догађај могао је то да уради истог дана, или да јави породици Чичак шта се десило, јер како и сам наводи био је са њима у добрим односима. Анте му је био школски друг, а што исти није учинио, а што произилази из исказа сведока Анђе и Јадранке Чичак које су навеле да нису добиле никакво сазнање о томе шта се десило са члановима њихове породице до тренутка док нису пронађени на напуштеном салашу, иако су су се свуда распитивале. Нелогично је да неко ко жели да пријави злочин спаљује личне карте одузете од убујених и тиме прикрива злочин.

У конкретном случају утврђено је да су окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић и Бранко Хрњак повредили правила међународног хуманитарног права и то одредбе чл. 3 став 1 тачка 1. под а) IV женејске конвенције и правила из чл. 4 став 1 и 2 тачка а) Протокола II тако што су на напуштеном салашу Карашево учествовали у убиству Мате, Ивана Анте и Винка Чичка, а које радња представљају насиље над животом, односно вршење убиства и као такве представља једну од алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 став 1 КЗ СРЈ

ПРАВНА АНАЛИЗА УТВРЂЕНОГ ЧИЊЕНИЧНОГ СТАЊА

Примена блажег закона

Како су оптужени оглашени кривим да су предметно кривично дело извршили у периоду од августа 1991 па до краја исте године те како се на учиниоце кривичних дела примењује закон који је важио у време извршења дела, а одредбом чл. 4 ст. 2 Закона о изменама и допунама КЗ СРЈ (Сл. лист СРЈ 37/93 од 16.07.1993 године) одређено је да ће се, ако је после извршења кривичног дела измењен закон, једном или више пута, применити закон који је блажи по учиниоца, то се поставило питање примене блажег закона.

Одредбом чл. 142 ст. 1 КЗ СФРЈ, који је важио у време извршења дела, било је прописано да ће се учинилац овог кривичног дела казнити затвором најмање 5 година или смртном казном.

Одредбама Закона о изменама и допунама КЗ СРЈ (Сл. лист СРЈ 37/93) од 16.07.1993. године за ово кривично дело прописана је казна затвора од најмање 5 година или затвор од 20 година.

Стога, имајући у виду да је од момента извршења предметног кривичног дела Кривични закон мењан у више наврата у погледу запрећене казне, то се у конкретном случају има применити КЗ СРЈ из 1993. године, с обзиром да је овај закон најблажи по учиниоце, односно окривљене Зорана Вукшића, Слободана Стригића и Бранка Хрњака, и то како у односу на закон који је важио у време извршења дела (КЗ СФРЈ), тако и у односу на важећи закон у време пресуђења.

Статус заштићених лица

Током овог кривичног поступка суд је из изведених доказа, а пре свега исказа испитаних сведока, а нарочито оштећених, несумњиво утврдио да су жртве овог кривичног дела били цивили, који се, у складу са одредбама IV Женевске конвенције из 1949 године, те Допунског протокола о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II), сматрају лицима заштићеним у оружаном сукобу.

Наиме, оштећени који су били затворени у СУП-у Бели Манастир и лица која су убијена и рањена били су цивили. Овакав њихов статус произилази из чињенице да су у питању лица која нису била наоружана, нити су на било који начин узела учешће у непријатељствима, а најчешће су били одведени из својих кућа. Суд је утврдио да је извешан број лица пре критичног догађаја припадао ЗНГ и МУП-у Хрватске, међутим имајући у виду да су та лица као Мишо Балатинац ухапшена у тренутку када су престала ратна дејства, и када исти није више имао својство

припадника резервног састава полиције и без оружја, Иван Белај који је био припадник МУП-а, али који приликом хапшења код себе није имао оружје, и који је ухапшен у својој кући после неколико дана од престанка борби, Марко Марић који је био припадник ЗНГ али је ту формацију напустио месец дана пре критичног догађаја, а приликом хапшења није имао оружје код себе и Споменко Далић који је ухваћен кући без оружја, не указује само по себи да су они учествовали у ратним операцијама на страни једне од сукобљених страна, што би им дало својство бораца. Осим тога, ниједан доказ изведен на главном претресу не указује да су оштећени у тренутку хапшења, а поготово у периоду када су над њима чињени злочини, испуњавали услове који би им давали статус заштићених лица у смислу одредаба III Женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима, а наиме, да су били припадници оружаних снага једне стране у сукобу, припадници милиције или добровољачких јединица које улазе у састав тих оружаних снага, те организованих покрета отпора једне стране у сукобу који имају команду, јединствену ознаку и изводе акције у складу са законима и обичајима рата.

Иначе, у смислу одредаба међународног хуманитарног права, чак и присуство унутар цивилног становништва појединица нецивила, не лишава становништво цивилног карактера јер је довољно да је оно претежно цивилног карактера.

Суд је утврдио да је оружани сукоб на подручју Белог Манастира у то време оквалификован као немеђународни оружани сукоб који заправо представља сукоб на територији једне државе СФРЈ, која је била међународно призната где оружане снаге друге државе не учествују у војним операцијама. Немеђународни оружани сукоб је уређен како домаћим тако и међународним правом који се односи на људска права, затим посебно и чл. 3 заједничким за све Женевске Конвенције из 1949.године. допунским протоколом 2, другим посебним уговорним правилима која се односе на унутрашњи оружани сукоб и правила међународног обичајног права. Што се тиче статуса ратног заробљеника он се као што је познато, не појављује у унутрашњем немеђународном оружаном сукобу, осим ако се стране у сукобу не сагласе да тај статус обезбеде лицима лишеним слободе.

Примена одредаба кривичног законодавства и правила међународног права

Под ратним злочином подразумевају се разни облици нечовечног поступања са одређеним категоријама лица за време рата или у вези са ратом, чиме се крше правила међународног права и он представља тешке повреде норми међународног ратног и хуманитарног права, како

уговорног, тако и обичајног, а обавеза инкриминисања оваквих повреда предвиђена је пре свега Женевским конвенцијама од 12.08.1949 године и Допунским протоколима уз наведене конвенције из 1977 године.

Народна скупштине бивше ФНРЈ је 1950. године ратификовала све четири Женевске конвенције, чиме су одредбе ових конвенција и Допунски протоколи, постали саставни део домаћег законодавства.

На основу напред утврђеног чињеничног стања, суд је на несумњив и поуздан начин закључио да се у радњама окривљених Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака стичу сва законска обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у вези чл. 22 КЗ СРЈ.

Ово кривично дело врши онај "ко кршећи правила међународног права за време рата, оружаног сукоба или окупације нареди да се изврши напад на цивилно становништво, насеље, поједина цивилна лица или лица онеспособљена за борбу, који је имао за последицу смрт, тешку телесну повреду или тешко нарушавање здравља људи; напад без избора циља којим се погађа цивилно становништво; да се према цивилном становништву врше убиства, мучења, нечовечна поступања, биолошки, медицински или други научни експерименти, узимање ткива или органа ради трансплантације, наношење великих патњи или повреда телесног интегритета или здравља људи; расељавање или пресељавање или присилно однародњавање или превођење на другу веру; присиљавање на проституцију или силовања; примењивање мера застрашивања и терора, узимање талаца, колективно кажњавање, противзаконито одвођење у концентрационе логоре и друга противзаконита затварања, лишавање права на правилно и непристрасно суђење; присиљавање на службу у оружаним снагама непријатељске силе или у њеној обавештајној служби или администрацији; присиљавање на принудни рад, изгладњивање становништва, конфисковање имовине, плачкање имовине становништва, противзаконито и самовољно уништавање или присвајање у великим размерама имовине које није оправдано војним потребама, узимање незаконите и несразмерно велике контрибуције и реквизиције, смањење вредности домаћег новца или противзаконито издавање новца, или ко изврши неко од наведених дела".

Према томе начин извршења дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 КЗ СРЈ састоји се у наређивању извршења забрањених радњи или у извршењу таквих радњи.

Да би се радило о кривичном делу ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 КЗ СРЈ, а не о неком другом кривичном делу против човечности и међународног права, неопходно је да је у време и

месту извршења дела постојало стање рата, оружаног сукоба или окупације.

У смислу одредаба међународног сматра се да оружани сукоб постоји када се прибегава оружаној сили или постоји оружано насиље у дужем трајању између органа власти и организованих наоружаних група или између таквих група у оквиру исте државе.

У конкретном случају у периоду које је обухваћено оптужницом водио се унутрашњи оружани сукоб, јер Хрватска није била међународно призната држава односно субјекат међународног права. Оружани сукоб који је обухваћен оптужницом се водио између оружаних група САО Источна Славонија, Барања и Западни Срем и тадашње ЈНА са једне стране и са друге стране оружаних група Хрватске и то ЗНГ и МУП-а и то све у оквиру једине тада признате државе Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, једне од Високих страна уговорница.

Да је у време извршења предметног кривичног дела на подручју Хрватске био у току оружани сукоб између припадника српске и хрватске стране, несумњиво је утврђена чињеница па самим тим и неспорна, при чему се као званични податак о почетку тог сукоба узима период пролећа 1991. године, који сукоб је трајао све до његовог завршетка 1995. године.

Предметни унутрашњи оружани сукоб је био таквог обима и интензитета да се могу применити правила међународног права садржана из IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, чији члан 3 који се односи на сукобе који немају међународни карактер, обавезује сваку од страна у сукобу да у случају оружаног сукоба који избије на територији једне од страна уговорница, примењује одредбе овог члана, као и правила Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), при чему је члан 3. заједнички за све четири Женевске конвенције и применљив на оружане сукобе уопште.

Кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ подразумева да је учинилац предузео барем једну од алтернативно прописаних радњи извршења, а које су уперене против добара заштићених одредбама међународног уговорног права, као и обичајног права, односно против живота, телесног интегритета оштећених, слободе, имовине и других основних права грађана. Осим тога, неопходно је и да се предузетим радњама крше правила међународног права. У конкретном случају, суд је утврдио да су оптужени кршили одредбе Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949 године (IV Женевска конвенција), и Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949 године о

заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 08.06.1977 године (Протокол II).

Наиме, одредбама чл. 3 ст. 1 тач. 1 а) и ц) IV Женевске конвенције, прописано је да ће се у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба и који избије на територији једне од Високих страна уговорница, према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било којег другог узрока, поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било ком другом сличном мерилу, те да су, у том циљу, забрањени у свако доба и на сваком месту према горе наведеним лицима, између осталог, и следећи поступци:

а) повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убиства, осакаћења, свирепости и мучења и под ц) повреде личног достојанства, нарочито увредљиви и понижавајући поступци

Одредбом чл. 4 ст. 1 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II од 08.06.1977. године), предвиђено је, између осталог, да сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани, те да ће та лица у свим приликама бити хумано третирана, без икакве дискриминације.

Ставом 2 истог члана, прописано је да, против лица поменутих у ставу 1, остају забрањена у свако доба и на сваком месту, између осталог и следећа дела:

а) насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутно поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне; е) вређање људског достојанства, нарочито понижавајући и деградирајући поступак и х) претње извршењем било ког од горе поменутих дела

Одредбом чл. 13 став 1, 2 и 3 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II од 08.06.1977. године), прописано је да цивилно становништво и појединци цивили уживају општу заштиту од опасности које проистичу из војних операција

Основни принципи хуманог поступања према заштићеним лицима прожимају све инструменте међународног хуманитарног права, како Женевске конвенције и Допунске протоколе уз њих, тако и Међународни пакт о грађанским и политичким правима, чији чл. 7 предвиђа да нико не сме бити подвргнут мучењу, нити суровом, нечовечном или деградирајућем поступању или кажњавању.

У конкретном случају, несумњиво је утврђено да су окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак као припадници СУП-а Бели Манастир, из састава полицијских оружаних САО Источна Славонија, Барања и Западни Срем, према цивилном становништву несрпске националности, које према напред наведеним законским одредбама имају статус заштићених лица, предузимали радње ближе описане у изреци пресуде, а које представљају кршење правила међународног хуманитарног и обичајног права, тако што је:

Окривљени Зоран Вукшић извршио и покушао извршити убиство појединих цивилних лица које радње су ближе описане ставом I -1 изреке пресуде. Радње извршења и покушаја извршења убиства појединих цивилних лица које је окривљени предузео, садрже све елементе кршења норми међународног хуманитарног права. Наиме, у смислу одредаба међународног уговорног и обичајног права убиство представља умишљајно лишење живота оштећеног, док код покушаја убиства постојао је умишљај да се лице, лиши живота али последица није наступила.

Даље је утврђено да је окривљени Зоран Вукшић извршио и напад на цивилно становништво и поједина цивилна лица које радње су ближе описане ставом I -2 изреке пресуде, када је пуцао и погодио у ноге цивилно лице Јосипа Вида који се налазио испред своје куће. Ова радња извршења садржи све елементе кршења норми међународног хуманитарног права која за последицу је имала тешку телесну повреду оштећеног.

Окривљени Зоран Вукшић је повреде телесног интегритета и нечовечно поступао према већем броју лица приликом хапшења и у просторијама СУП-а Бели Манастир на начин ближе описан ставом I-3 изреке пресуде. Окривљени Зоран Вукшић је поред радњи извршења ударања гуменом палицом, пендреком и ногама по телу великог броја оштећених, такође их је и вређао, тако што их је терао да певају тзв. четничке песме и тукао. Оштећеног Марка Марића је по довођењу у затвор претио да ће да га убије и стављао му револвер у уста. Паву Франића је тукао палицом све док га није оборио с ногу, држећи нож и претећи да ће да га „оперише“, улазио у просторије притвора и тукао оштећене. Тако је окривљени оштећенима наносио и тешку душевну, односно телесну патњу или повреду, а које су биле усмерене против

заштићене особе услед чега је дошло до озбиљног насртаја на људско достојанство. Окривљени их је тукао без икакве могућности оштећених да пруже отпор, у ћелијама малих димензија, неусловним, у којима је некада било и по 20 људи, тако да је начин на који су поступали према оштећенима био увредљив и понижавајући.

Такође окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић и Бранко Хрњак су извршили убиство Винка, Мате, Ивана и Анте Чичка у октобру месецу 1991.године на напуштеном салашу Карашево на начин ближе описан у ставу II изреке пресуде, када су умишљајно лишили живота рођену браћу Мату, Ивана, Анту и њиховог оца Винка Чичка цивила из места Каранац.

Окривљени су учествовали у радњи извршења, тако што су окривљени, са Зораном Маџарцем према коме је поступак у прекиду, заједно одвезли оштећене Мату, Ивана, Винка и Анту Чичка до места где где су убијени. Суд је прихватио одбране окривљених Стригића и Хрњака у делу у коме наводе да нису имали предходни договор са окривљеном Вукшићем и Маџарцем о заједничком извршењу кривичног дела. Међутим, непостојање предходног договора не може да буде препрека за постојање саизвршилаштва из чл.22 КЗ СРЈ. Како је већ изнето, након убиства Мате Чичка, оптужени су објективно посматрано заједнички извршили предметно кривично дело, а што се тиче субјективне стране – за постојање саизвршилаштва је довољно да је лице које учествује у делу свесно деловања осталих учесника, то јест да је свесно да његово поступање улази у састав деловања других лица тако да све те радње представљају једну целину.

Веза између кривичног дела и оружаног сукоба

Суд је утврдио да постоји веза између радњи извршења које су окривљени извршили и оружаног сукоба који је у том периоду био на територији Барање. Околности које су утврђене у току поступка да је на територији Барање био унутрашњи оружани сукоб између припадника САО Крајине, ЈНА са једне стране и ЗНГ и МУП-а са друге у односу на убиство Адама и покушаја убиства његове супруге Ане Барић су такве да несумњиво доводе у везу са инкриминисаним радњама окривљеног. Наиме, Адама и Ану су до места инкриминисаног догађаја одвела НН лица у униформама САО Крајине. Ана Барић је познавала окривљеног Вукшића који им пре рата радећи као поштар носио пошту, знали су се пре рата и имали сукобе. Окривљени је пре убиства пок. Адама и рађавања Ане, питао Адама где су му синови, који су до почетка оружаног сукоба живели са својим родитељима, да би након

успостављања САО Крајине они побегли, највероватније на територију под контролом хрватских оружаних снага. Окривљени је након овог питања убио Адама, а Ану убо ножем у врат у покушају убиства. Окривљени Зоран Вукшић је затим извршио напад и на цивилно становништво и поједина цивилна лица када је као припадник оружаних снага СУП-а Бели Манастир (органа унутрашњих послова који је успоставила српска страна у оквиру САО Крајине) учествовао у нападу на село Козарац и ранио Јосипа Виду, а које село је било претежно насељено лицима несрпске националности, а које је по исказима бројних сведока током лета 1991. године било место у којем су били стационирани припадници хрватских оружаних снага - ЗНГ и МУП-а, али које је пре напада 28.08.1991. године било демилитаризовано. Затим окривљени Зоран Вукшић је наносио повреде телесног интегритета приликом хапшења и у просторијама СУП-а, великом броју лица несрпске националности, да је по исказима бројних сведока оштећеног Емила Иванића претукао због нерашчишћених рачуна које су имали њих двојица од пре започињања оружаног сукоба, па да је окривљени Вукшић искористио ову прилику и стање у Барањи па као новопридошли припадник полиције учинио предметно дело и „вратио му за дуг“. Затим да су окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић и Бранко Хрњак убили четворо чланова породице Чичак и то тако што су том приликом искористили свој положај припадника полиције стечен током оружаног сукоба, па су их Вукшић и још двојица НН лица звали на испитивање у полицију, па да су их потом ова тројица окривљених полицијском марицом одвезли на порушени салаш и тамо погубили. Дакле, опис ових радњи извршења је по својој природи такав да се оне не би могле извршити у време које није време оружаног сукоба.

Окривљени су сви били припадници СУП-а Бели Манастир, којем су приступили по започињању оружаног сукоба.

Суд није прихватио одбрану окривљеног Вукшића када је навео да је након рањавања почетком септембра 1991. године престао да обавља послове полицајца јер је био рањен и на боловању. Суд је утврдио да је био на лечењу и на рехабилитацији, али није прихватио наводе да више није обављао послове полицајца јер је то у супротности са изведеним доказима пре свега исказима великог броја оштећених који су потврдили да је окривљени Вукшић у полицијској униформи и након рањавања долазио у притворске просторије СУП-а, да их је тукао, малтретирао, нечовечно поступао према њима. Такође сведоци Анђа и Јадранка Чичак наводе да су окривљеног Вукшића виделе критичног дана, и то више од месец дана од рањавања, у маскирној униформи. Одбрана је у супротности и са исказима сведока полицајаца који су окривљеног Вукшића виђали у полицијској униформи током јесени 1991. године како по Белом Манастиру тако и у згради СУП-а.

Према томе, мотив окривљених је несумњиво био везан за разлоге проистекле из последица и догађаја везаних за оружани сукоб. Велики број оштећених је био војно способан, па самом том чињеницом су представљали евентуалну претњу са супротну страну у сукобу.

Поред ових чињеница које се сигурно не би десиле у мирнодобско време, суд је ценио чињеницу и да су окривљени у односу на оштећена лица друге националности, да је у том периоду постојао сукоб политичких и националних снага у оквиру Југославије, што несумњиво доводи до чињенице да се предметна дела не би извршила да није било оружаног сукоба.

Облици учешћа у извршењу кривичног дела

Правном анализом утврђеног чињеничног стања, суд је нашао да су се у радњама окривљених Зорана Вукшића, Слободана Стригића и Бранка Хрњака стекла сва законска обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, у саизвршилаштву, у вези чл. 22 КЗ СРЈ

У току поступка несумњиво је утврђено да су окривљени учествовали у радњи извршења и са умишљајем извршили кривично дело.

Ценећи психички однос окривљеног Зорана Вукшића према кривичном делу, а у односу на радње описане под I – 1, I-2, I-3 и II изреке пресуде, суд налази да је он поступао са директним умишљајем. Окривљени је био свестан својих поступака приликом убиства Адама Барића и покушаја убиства његове супруге Ане, затим приликом напада на село Козарац када је пуцао у ноге оштећеном Јосипу Виду, приликом убиства четири члана породице Чичак, приликом предузимања радњи извршења приликом хапшења и у СУП-у Бели Манастир према великом броју цивилних лица несрпске националности, као и последица које су наступиле, па је хтео извршење дела, као и последице које су наступиле.

Ценећи психички однос окривљеног Слободана Стригића према кривичном делу, а у односу на радње описане под II изреке пресуде, суд налази да је он поступао са директним умишљајем. Наиме, окривљени је након убиства Мате Чичка био свестан својих поступака, да ће се наставити убијање и осталих чланова породице Чичак, па је хтео извршење дела и последице дела које су наступиле, а то је лишење живота, јер је заједно са осталима изводио и пратио до места извршења убиства Ивана и Винка Чичка, наоружан аутоматском пушком, а да би након што су извели Анту Чичка и пуцања у истог од стране окривљеног Вукшића, и он пуцао из аутоматске пушке у оштећеног и остале већ пале оштећене.

Ценећи психички однос окривљеног Бранка Хрњака према кривичном делу, а у односу на радње описане под II изреке пресуде, суд налази да је он поступао са евентуалним умишљајем. Наиме, окривљени је након убиства Мате Чичка био свестан да ће доћи до убиства и осталих лица па је на то пристао, јер је са осталом тројицом одлазио до „марице“ водио наоружан лица до места погубљења и присуствовао самом погубљењу.

Суд је ценио одбрану окривљеног Хрњака у делу када је изјавио да му је Вукшић током извршења дела претио и да је био у страху те да је из тих разлога учествовао при извршењу дела, као и наводе Апелационог суда да првостепени суд испита да ли је ниво страха такав да би довео до ублажавања казне па је суд остао при раније наводима да тај ниво страха који је постојао, а који је проистекао од претње окривљеног Зорана Вукшића, није био довољан да би његово психичко стање било такво да би довело до ублажавања казне.

Урачунљивост окривљених Вукшића, Стригића и Хрњака у време извршења дела, и у току поступка није доведена у питање, те суд оцењујући њихов психички однос према делу налази да су окривљени били способни да схвате значај свога дела и да управљају својим поступцима.

Окривљени су кривично дело извршили у саизвршилаштву. Наиме одредбом чл. 22 КЗ СРЈ прописано је да саизвршилаштво постоји ако више лица, учествовањем у радњи извршења или на други начин, заједнички учине кривично дело, те да ће се у том случају сваки од њих казнити казном прописаном за то дело.

Саизвршилаштво постоји не само када сваки од саизвршилаца предузима радње извршења кривичног дела већ и онда када неки од саизвршилаца и не предузима непосредну радњу која по закону представља радњу извршења кривичног дела, већ приликом извршења кривичног дела предузима друге радње које омогућавају и доприносе извршењу тог дела, а да постоји воља код тих лица да кривично дело изврше заједнички, то јест да сваки од њих хоће дело као заједничко па према томе и као своје, тако да предузете радње таквих саизвршилаца чине природну и логичну целину са радњама осталих саизвршилаца који предузимају законом одређену радњу извршења кривичног дела.

Суд је имао у виду да је окривљени Вукшић заједно са осталим окривљеним изводио Ивана, Винка и Анте Чичка из возила, одводио их до напуштеног салаша и затим у присуству осталих пуцао у оштећене.

Окривљени Стригић је заједно са осталим извршиоцима допринео извршењу кривичног дела и знатно допринео лишењу живота Ивана, Винка и Анте Чичка, свестан заједничког деловања и прихватањем овог дела као своје, јер наоружан аутоматском пушком води са осталима оштећене до места где су убијени, пуца у Анту Чичка, након што је у њега пуцао окривљени Вукшић као и према раније погођеним и палим члановима породице Чичак, након дела узима и спаљује личне карте како би сакрио трагове кривичног дела.

Чињеница да окривљени Хрњак није пуцао не ослобађа га одговорности, јер је окривљени радње осталих окривљених прихватио као заједничке и своје. Окривљени Хрњак даје знатан допринос лишењу живота Чичкових, свестан је заједничког деловања и ово дело хоће као своје, те у радњи извршења учествује као саизвршилац, он је наоружан, води са осталим окривљенима оштећене Ивана, Винка и Анту Чичка, једног по једног до места где ће бити убијен, спречавајући на тај начин сваки покушај чланова породице Чичак да пружи било какав отпор.

У конкретном случају, у погледу радњи извршења које се окривљенима ставља на терет испуњени су како објективни, тако и субјективни услови за постојање саизвршилаштва, а то су учешће у делу и свест о заједничком деловању, односно дело схватили као своје.

Кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 КЗ СРЈ које се окривљенима ставља на терет се састоји од алтернативно прописаних радњи извршења као што су између осталог наношење повреда телесног интегритета и нечовечног поступања, убиства и покушаја убиства. Суд је имао у виду да је нека од радњи кривичног дела окривљени Вукшић извршио сам, односно без учешћа осталих окривљених, али како све ове радње улазе у једно кривично дело ратног злочина према цивилном становништву па их је суд оквалификовао као у изреци пресуде.

За остварење обележја овог кривичног дела, није нужно да његови извршиоци знају да својим поступцима крше правила међународног права, јер повреда међународног права представља објективни услов кажњивости, па свест о томе да се ова правила крше није неопходна.

Како није било околности које би искључиле њихову кривичну одговорност суд је окривљене огласио кривим због извршења наведеног кривичног дела.

ОДЛУКА О КРИВИЧНОЈ САНКЦИЈИ

Одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи према окривљенима, те полазећи при томе од сврхе кривичних санкција прописане одредбом чл. 5 ст.2 КЗ СРЈ и сврхе кажњавања из чл. 33 КЗ СРЈ, суд је ценио све околности које су прописане одредбом чл. 41 КЗ СРЈ, а које су од утицаја да казна буде већа или мања.

Суд је у односу на окривљеног Зорана Вукшића од олакшавајућих околности ценио његове личне и породичне прилике, односно чињеницу да је породичан човек, отац троје деце, као и време које је протекло од извршења кривичног дела. Од отежавајућих околности, суд је ценио његову ранију осуђиваност, затим побуде због којих је ово кривично дело извршено, као и околности под којима је извршено убиство чланова породице Чичак и Адама Барића, а покушано убиство Ане Барић, околности под којима је према оштећенима нечовечно поступано, тежину извршеног кривичног дела и наступеле последице, затим укупан број оштећених, те бројност радњи за које је оглашен кривим, то је суд окривљеном изрекао казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година у коју казну му је урачунао применом одредби чл. 50 ст. 1 КЗ СРЈ и време проведено у притвору од 24.12.2009.године, па до 09.02.2012.године, налазећи да је овако изречена казна сразмерна тежини извршеног кривичног дела, проузрокованим последицама, степену кривичне одговорности окривљеног, те да се оне показују нужним, неопходним и довољним за остваривање сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ.

У односу на окривљеног Слободана Стригића суд је од олакшавајућих околности имао у виду да је породичан човек, отац једног малолетног детета, да је неосуђиван, држање пред судом, као и време које је протекло од извршења кривичног дела. Од отежавајућих околности суд је имао у виду побуде због којих је кривично дело извршено, околности под којима је дело извршено, тежину извршеног кривичног дела, као и последице које су потом наступиле. С тога је суд окривљеном изрекао казну затвора у трајању од 10 (десет) година у коју казну му се применом одредби чл. 50 ст.1 КЗ СРЈ урачунава време проведено у притвору од 24.12.2009.године до 12.02.2010.године налазећи да је овако изречена казна сразмерна тежини извршеног кривичног дела, проузрокованим последицама, степену кривичне одговорности окривљеног, те да се оне показују нужним, неопходним и довољним за остваривање сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ.

У односу на окривљеног Бранка Хрњака суд је од олакшавајућих околности имао у виду да је породичан човек, неосуђиван, његово здравствено стање да болује од посттрауматског синдрома, да је дијабетичар, отац једног малолетног детета, као и његово држање пред судом, које се огледа у признању дела и искреном кајању, и протек времена од извршења кривичног дела. Отежавајуће околности на страни окривљеног суд није нашао. Имајући у виду све олакшавајуће околности,

суд је окривљеном изрекао казну затвора у трајању од 5 (пет) година у коју казну му се применом одредби чл. 50 ст.1 КЗ СРЈ урачунава време проведено у притвору од 24.12.2009.године до 14.05.2010.године, налазећи да је овако изречена казна сразмерна тежини извршеног кривичног дела, проузрокованим последицама, степену кривичне одговорности окривљеног, те да се оне показују нужним, неопходним и довољним за остваривање сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ.

ОДБИЈЕНИ ДОКАЗИ

Суд је одбио предлог браниоца адв. Драгана Плазенића да се у својству сведока поново испитају Радослав Здјеларевић, Милан Јарић, Вранић Светислав, Душан Мађарац, Ана Барић, Томислав Стојановић, Кодич Милован, Станковић Србослав, Митар Јанус, Јован Наранца, Зубић Марко, Херц Ђуро, Пера Ускоковић, Милорад Обрадовић, Душко Ненадовић, Милан Дадић, Јосип Вид, Никола Алајица, Стјепан Ткалац, Споменко Далић, Марко Томић, Јасмина Плавшић, као и да се испитају сведоци Јосип Борац, Станко Муца, Драган Штрбац, Пера Милиновић, Милан Гргић, Иван Шимић, др Михајло Михајловић, Велимир Бертић, Оливера Плетковић, Лука Батинић, Гордан Залај. из разлога што напред наведени сведоци већ испитане током поступка и да је предлог за поновно њихово испитивање усмерени на одуговлачење овог кривичног поступка. Суд је одбио предлог и да се да се изврши непосредан преглед оштећене Ане Барић од стране судског вештака Душана Дуњића.

Суд је одбио предлог браниоца адв. Здравка Ђукановића да се у својству сведока испитају Неговановић Милан, Брдар Борко, Ђура Опачић, Драган Марјановић, Хрњак Стана, Кељменац Стјепан, официри тадашње војске Југославије са презименом Бериша, Милан Вишњић, Петровић Ненад, Циго Стригић, Крчединац Зоран, као и да се изврши реконструкција на лицу места из разлога што ови сведоци нису били присутни приликом извршења радњи кривичног дела, нити су били упознати са самим догађајима. Они имају само посредна сазнања до којих су дошли много касније. Стога је суд одбио извођене ових доказа имајући у виду да су они и између осталог усмерени на одуговлачење овог кривичног поступка.

ОДЛУКА О ТРОШКОВИМА КРИВИЧНОГ ПОСТУПКА И ИМОВИНСКО-ПРАВНОМ ЗАХТЕВУ

На основу одредби члана 262 став 2 ЗКП-а, суд ће о висини трошкова кривичног поступка одлучити посебним решењем након прибављања података о висини свих трошкова.

Оштећени су на основу одредбе чл. 258 став 4 ЗКП-а ради остваривања имовинско-правног захтева упућени на парницу, с обзиром да подаци кривичног поступка нису пружили поуздан основ за одлучивање о њиховим захтевима.

Суд је приликом доношења одлуке имао у виду и остале доказе који су изведени на главном претресу, али је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој кривичној правној ствари, па их није посебно образлагао.

Записничар
Живослава Матијашевић

Председник већа-судија
Драган Мирковић

ОДЛУКА ПОТВРЂУЈЕ
Управитељ одсека судске писарнице

УПУТСТВО О ПРАВУ НА ЖАЛБУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба
Апелационом суду у Београду, у року од 15 дана
од дана пријема писменог отправка
пресуде, а преко овог суда.